

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

7

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

อวีจิวสา 雨久花 เขียน
เมธีนาคราช แปล

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจให้คู่กัน

"พี่หลิ..." ผ่านไปครู่ใหญ่ผู้หญิงจึงเอ่ยปากเรียก

"อาซิว..."

"วันนั้นข้า..." ผู้หญิงตัวเล็กเสียงเบาลง พูดจาติดขัด "วันนั้นข้า... ยืมเงิน... เป็นเพียงข้ออ้าง ข้าตั้งใจจะให้พี่หลิจริงๆ" รู้สึกว่าร่างของหลิจวินสั่นเทา ผู้หญิงจึงกอดเขาไว้แน่น เสียงสั่นเล็กน้อย แต่พูดทีละคำอย่างชัดเจน "ข้าตั้งใจ... อยากได้ลูกสักคน ลูกชายที่มีหน้าตาเหมือนพี่หลิ ที่มีความสง่างามเหมือนๆ กันมาเป็นทีฟั้งครั้งชีวิตที่เหลือ"

ใกล้ตายแล้วแต่ความปรารถนาหนึ่งเดียวในชาตินี้ ผู้หญิงจึงไม่อยากจะนำมันเข้าโลงไปด้วย นางจึงไม่อยากเก็บงำไว้อีก

นางอยากได้ลูกของเขาหรือ

นางต้องการลูกที่เป็นของพวกเขาสักคน?!

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม 7

อวี๋จิวฮวา เซียน เบป็นนคราช แปะ

《調香》

Volume 07

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 兩久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2371-6

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินฟู

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในที่สุด 'ยอดหญิงเขียนเรื่องหอม' ก็ดำเนินมาถึงเล่ม 7 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้วนะคะ ในเล่มนี้ท่านนักอ่านจะได้พบกับบทสรุปของเรื่องราวไม่ว่าจะเป็นเรื่องการค้า การเมือง หรือกระทั่งความรักที่คาราคาซังมาจากเล่มก่อนๆ กันแล้วค่ะ ซึ่งรับประกันความเข้มข้น จนถึงอักษรตัวสุดท้ายจริง ๆ

ในเล่มจบนี้อาชีวกียังคงต้องเหนื่อยยากเช่นเดิม ชีวิตที่เกือบจะได้สดใสอย่างคนอื่น ๆ บ้างหลังเอาชนะการค้าตระกูลหลิวกับตระกูลเหยามาได้ก็มีอันสะดุดเพราะความลับในอดีตที่นางเป็นลูกสาวอดีตอัครเสนาบดีที่ต้องโทษทั้งตระกูลกำลังจะเปิดเผย นอกจากนั้นแล้วยังมีเรื่องของความรักที่ทำให้นางต้องว้าวุ่นใจ จะเป็นอย่างไรเมื่ออาชีวกอวยกได้ 'ลูก' จากหลิวจวิน แต่ไม่oyกได้ 'พ่อ' ของลูก รวมถึงห่วนอวี๋ที่ยังไม่คิดปล่อยมือจากนาง

เรื่องราวสุดเข้มข้นหลายเล่มจบนี้จะลงเอยไปทางไหน ความรักความแค้น สองชาติภพจะจบลงและเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร อาชีวกจะต้องจบชีวิตในแบบชาติก่อน อีกหรือไม่ ท่านนักอ่านต้องพิสูจน์ด้วยตนเองแล้วค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่ห้วนฉิว ลูกสาวอัศวรเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุมรอบคอบ มีพรสวรรค์ในการปรุงเครื่องหอม
- * หลี่จวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรุงเครื่องหอม ขำนาญด้านยุทธ์ สนใจคนมีความสามารถ
- * หว่วนอวี ผู้บัญชาการรถศึกที่เพิ่งมารับตำแหน่งที่เมืองต้าเหยี่ย บุตรบุญธรรมของหลี่อู่เต๋อ สนใจการเล่นหมากล้อมอย่างมาก ทำงานรับใช้อิงอ๋อง
- * จั่วเฟิง เจ้าเมืองต้าเหยี่ยคนใหม่ผู้ถูกขนานนามว่า 'เสือหน้ายิ้ม' ฉลาด มีนิสัยหน้าเนื่อใจเสื่อ เป็นลูกน้องที่อิงอ๋องไว้วางใจอย่างมาก
- * หลิวเฟิง คุณหนูตระกูลหลิว บุตรสาวหลี่อู่เต๋อ คู่หม้ายของหว่วนอวี นิสัยเอาแต่ใจ ขื่นชอบกลิ่นหอม แต่ไม่มีความสามารถในการปรุงเครื่องหอม
- * โมเสวี่ น้องสาวฝาแฝดของโม่อวี เป็นศิษย์เจิงฝานฉิว คอยรับใช้ใกล้ชิดมู่ห้วนฉิว

* หลิวอุ๋เต๋อ

นายท่านหลิว ผู้นำตระกูลหลิว หนึ่งในสี่ยอดตระกูล
แห่งแคว้นต้าโจว เป็นพ่อบุญธรรมของหรววนอวี่ นิสัย
ละโมภโลกมาก ทำงานรับใช้อิงอ๋อง

* อิงอ๋อง

พระโอรสองค์โปรดในสองเฮา นิสัยละโมภ อยากรได้
อยากรมี ชอบคิดการใหญ่

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

136

"เงินของตระกูลเหยาเอากลับมาหมดแล้ว" มือถือกล่องไม้จันทร์แดง ที่ใส่ตัวเงินกว่าสองล้านตำลึงเอาไว้ เสียงพูดของซุนมือไวก็สิ้นครี้อด้วยความตื่นเต้น เขาวางกล่องไม้ลงบนโต๊ะตรงหน้าหลี่จวินด้วยมือที่สั่นเทา "ครั้งนี้โชคคิที่ได้แผนเด็ดของคุณชายหลี่ ข้าโตมาถึงเพียงนี้แต่ก็เป็นครั้งแรกที่เห็นเงินมากมายอย่างนี้"

"ตระกูลเหยาให้เงินสดจริงหรือ" หลี่จวินรู้สึกตกใจ จากการคำนวณของเขากำลังทรัพย์ของตระกูลเหยาควรจะหมดแล้ว แผนนี้เขาก็ไม่คิดว่าโรงรูปไปเยี่ยจะได้รับเงินสด เขาหวังจะให้ตระกูลเหยาทำสัญญาเขียนใบค้ำหนี้มาก่อน รอให้ราคาจันทร์หอมกลับมาสู่สภาพเดิมค่อยให้ซุนมือไวเอาใบค้ำหนี้ไปรับเงินจากร้านเหยาจี้มา

คิดไม่ถึงว่าตระกูลเหยากลับให้เงินสด

ปากพูดถาม หลี่จวินก็เปิดกล่องไม้จันทร์แดง เอาตัวเงินออกมาดู

อย่างละเอียดทีละใบ

ตนเองที่เป็นเพียงช่างซ่อมไม่เคยเห็นตัวเงินมากมายเช่นนี้มาก่อน แต่หลังจวินซึ่งเป็นถึงบุตรชายคนโตของตระกูลดังก็ไม่เคยเห็นของเช่นนี้เหมือนกันหรือ เห็นหลังจวินทำเหมือนไม่เคยเห็นตัวเงินและพลิกเปิดดูทีละใบไม่จบสิ้นแล้ว ชุนมือไวก็แอบรู้สึกประหลาดใจ

หากไม่รู้มาก่อนว่าหลังจวินเป็นคนทำอะไรอย่างเปิดเผย ชุนมือไวยังสงสัยว่าเขาคิดจะฮุบเงินเหล่านี้ไว้เองแล้ว

"อีกครู่ท่านลุงเอาตัวเงินเหล่านี้ไปที่ร้านต่อเชิงช่างสาขาย่อยเถอะให้เงาหงตรวจสอบดูว่าตัวเงินเหล่านี้ใช่ออกมาจากตระกูลหลิวหรือไม่" เวลาผ่านไปนานหลังจวินจึงเอาตัวเงินเก็บเข้ากล่องทีละใบ ปิดฝาแล้วยื่นให้ชุนมือไว

เงาหงเป็นหลงจิวใหญ่ร้านต่อเชิงช่างสาขาย่อยในเมืองซั่วหยาง เดิมที่ชุนมือไวมือชาติกำเนิดเป็นช่าง ด้วยชาติกำเนิดของหลังจวินนั้นไม่จำเป็นต้องมาคลุกคลีด้วยก็ได้ แต่เพราะมู่หวนจับนิ้วถือชุนมือไวร้าวบิดาในได้ เขาจึงเรียกชุนมือไวว่าท่านลุงตามนางไปด้วย รวมถึงหลิวเหล่าอันอีกคน เขาจึงเคารพพวกเขาเป็นพิเศษ

"คุณชายใหญ่เรียกข้าเช่นนี้เท่ากับเป็นการฆ่าข้าแล้ว" ถึงตอนนี้ชุนมือไวยังไม่ชินกับการที่หลังจวินซึ่งเป็นเสมือนเทพมานับถือเขาอย่างนี้ ชายอกสามศอกผู้นี้ย่อมรู้สึกหน้าเสียว เขาถู่มือทั้งสอง มองหลังจวินอย่างเคอะเขิน "คุณชายใหญ่เรียกชื่อข้าก็พอ"

หลังจวินยิ้มบางๆ "ท่านเป็นท่านลุงของอาชิวก็เหมือนเป็นท่านลุงของข้า" น้ำเสียงนุ่มนวลและเป็นมิตร ทำให้ชุนมือไวอบอุ่นใจ แอบคิดว่า

ด้วยชาติกำเนิดของเขา สามารถทำดีต่อทุกคนที่อยู่ข้างกายอาชีวเช่นนี้ แสดงว่าเขาเก็บอาชีวมาใส่ใจจริงๆ อาชีวได้รับการทะนุถนอมจากเขา อย่างจริงใจเช่นนี้ก็คุ้มค่าแล้ว แต่น่าเสียดาย...เขาแอบถอนใจ อาชีวเป็นช่าง ไม่สามารถแต่งงานกับเขาได้

ได้ยินมาว่าหลี่จวินเคยพูดเรื่องแต่งงานกับมู่หวันชิวไม่ใช่เพียง ครั้งเดียว แต่มู่หวันชิวก็ไม่ได้ตอบตกลง

ซุนมื่อไวไม่เข้าใจว่าหลี่จวินที่มีความเพียบพร้อมเช่นนี้ ไฉนมู่หวันชิว ถึงต้องปฏิเสธด้วย ในใจเขาเหตุผลเดียวที่มีก็คือฐานะความเป็นช่าง ของมู่หวันชิวไม่เหมาะจะเป็นภรรยาเอกของหลี่จวิน ดังนั้นจึงไม่ยอม ตอบตกลง ในใจเขาด้วยความสามารถของมู่หวันชิวและสภาพการเงิน ตอนนี้อย่างนี้แล้ว นางไม่จำเป็นต้องแต่งเป็นอนุภรรยาของคนอื่นเลย

ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ใจจะเห็นความดีในตัวหลี่จวินเพียงใด แต่ซุนมื่อไว กับแม่ล้วนจื่อและซหานนี่เอ๋อร์กี้ล้วนไม่มีใครคิดว่าหลี่จวินจะเป็นที่พึ่งพิง สุดท้ายของมู่หวันชิว

ในใจถอนหายใจไม่หยุด ซุนมื่อไวเลื่อนสายตาไปบนกล่องไม้ จันทน์แดง ปากก็ถามอย่างสงสัย "คุณชายหลี่สงสัยว่าเงินนี้เหยาซื้อของ จะยืมมาจากตระกูลหลิวหรือ"

"แค่สินค้าของพวกเราสองชุดก็ทำให้ตระกูลเหยาสูญเสียเงินไป เกือบสามล้านห้าแสนตำลึง ข้าลองคำนวณคร่าวๆ รวมกับเงินเหล่านี้ จันทน์หอมที่ตระกูลเหยาตุนเอาไว้อย่างน้อยต้องใช้เงินมากถึงแปดเก้า ล้านหรืออาจจะถึงสิบล้านตำลึง" หลี่จวินอารมณ์ดีอย่างมาก เขามอง ซุนมื่อไวด้วยรอยยิ้ม "ตามที่ท่านลุงรู้จักตระกูลเหยามา เขามีเงินมากมาย

อย่างนี้เสียหรือ"

"ไม่มี" ชุนมีเอวไสยหน้าตามลัญชาตญาณ คิดอย่างจริงจัง ก่อนที่เขาจะไสยหน้าอย่างแรง "ไม่มีแน่นอน ช่วงเวลาที่ราคาจันทร์หอมพุ่งขึ้นสูง พวกเราได้คำนวณเงินแทนตระกูลเหยาแล้ว ทรัพย์สินและกิจการทั้งหมดของตระกูลเหยา รวมแปลงวัตถุบิที่ซานเมืองเหล่านั้่นรวมกันแล้ว ก็แค่สองสามล้านตำลึง" เสี่ยงพูดชะงักไปทันใด "ถ้าอย่างนั้นเขาเอาเงินมากมายมาจากที่ใด"

"ตระกูลเหยาเป็นตระกูลใหญ่ของที่นี่ จันทร์หอมที่เขารับซื้อ ก่อนหน้านั้ลั้วติดค้างเงินเอาไว้ นั้ดว่าจะจ่ายเงินในเดือนสี่ปีหน้า..." หลิวจินเคาะหั้่านิวเบาๆ บนโต๊ะ "มีจวนว่าการเจ้าเมืองรับรอง วันที่ห้าเดือนหนึ่งนั้นตระกูลเหยาใช้แปลงวัตถุบิหนึ่งร้อยฉิ่งทางซานเมืองด้านใต้ของจั้วหยางไปค้าประกันยืมเงินร้านแลกเงินไท่เหอสองล้านตำลึง วันที่สิบสามเดือนหนึ่งยังให้ไ้ทำเฉียนรับรอง เขาใช้แปลงวัตถุบิอีกแปลงมาค้าประกัน ยืมเงินจากร้านแลกเงินหงต่าหนึ่งล้านตำลึง ครั้ก่อนเงินที่ไ้พวกเราหนึ่งล้านหั้าแสนตำลึงก็ออกมาจกตระกูลหลิว เดิมจั้วคิดว่าหลิวฉู่เตอจั้จกเผาตัวนั้นอย่างไรเสียก็สามรถเอาเงินออกมาได้เพียงสองล้านตำลึง ไม่คิดว่าเขากลับเอาเงินออกมาได้อีกหนึ่งล้านตำลึง..." เขาจั้ไปที่กล่อ้งไม้จั้นแดง "ในนี้ม่แปดแสนเป็นตัวเงินของร้านแลกเงินอันต้า ตระกูลหลิวไม่เคยใช้ตัวเงินจกที่นั้น จั้วสงสัยว่านออกจกตระกูลหลิวแล้วยังมีคนอื่นที่ร่วมมืออยู่เบื้องหลังการแย่งชิงจั้นหอมครั้นี้่อีก!"

ยังคิดก็ย้งสนุกเสียแล้ว

คิดถึงตระกูลหลิ่วสูญเงินไปสามล้านตำลึง แม้จะไม่ทำให้ล้มสลาย
ในทันที แต่ก็สะท้อนไปถึงรากฐานแน่นอน น้ำเสียงหลิ่วจวินที่พูดดูอวดตน
เป็นพิเศษ

ซุนมีเอวอดวงตาเบิกโต

"เรื่องเหล่านี้คุณชายหลิ่วรู้มาได้อย่างไร" แม้แต่เขาที่เป็นคนในพื้นที่
ยังไม่รู้เรื่องเลย ปากก็พิมพ์คำถาม ซุนมีเอวพูดกับตนเองซ้ำอีกครั้ง "มิน่าเล่า
คุณชายหลิ่วลงมือแล้วถูกเป้าทุกครั้ง ที่แท้เป็นเพราะท่านสืบเบื่องลิกของ
อีกฝ่ายอย่างซัดแจ้งแล้ว"

โบราณว่าไว้ รู้เรารู้เขารบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

ไม่ต้องพูดว่าหลิ่วจวินเจ้าเล่ห์และวางแผนดี แค่เรื่องที่เขาอยู่ไกลถึง
เมืองต้าเยี่ยก็ยิ่งรู้ความเคลื่อนไหวของตระกูลเหยาอย่างชัดเจนอย่างนี้
เกรงว่าแม้แต่คนทั่วไปก็ไม่อาจเทียบได้ ใครก็ตามที่มาต่อกรกับตระกูลหลิ่ว
หากไม่ล้มก็แปลกแล้ว!

คิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว ซุนมีเอวก็ปาดเหงื่อ แอบพูดในใจว่า...
โชคดีที่เขามีความรักลึกซึ้งต่ออาชิว ไม่เช่นนั้นหากเขาโรงรูปไปเหยียบไป
แข่งขันกับตระกูลหลิ่ว พวกเขาจะตายวันใดหรือตายอย่างไรก็ยังไม่รู้เลย

มองดูท่าทางเหม่อลอยของซุนมีเอวแล้ว หลิ่วจวินก็พูดด้วยรอยยิ้ม
"ท่านลุงรีบไปเถอะ จำไว้ว่าให้สำนักคุ้มภัยหงหยวนส่งคนคุ้มกันมาเพิ่ม
ที่นี่อีก และให้คุ้มกันท่านลุงไม่ให้ห่างกาย" หากเหยาชื่อชิงรู้ว่าเขาถูก
ซุนมีเอวกับตนเองร่วมมือวางแผนจัดการ พูดยากกว่าเขาจะไม่เป็นบ้า
คิดใจร้อนกระทั่งมาขอตายพร้อมกับซุนมีเอวก็ได้

คิดถึงเรื่องเหล่านี้ได้ในทันใด ซุนมีเอวจึงพยักหน้าอย่างตื่นตัน

"ขอบคุณคุณชายหลี่ที่คิดอย่างรอบคอบ" ปากพูดไป เขาก็เดินเข้ามาถือกล่องไม้จันทร์แดงเอาไว้ "ข้าจะไปร้านเต๋อเซ็งซางสาขาย่อยเดี๋ยวนี้..." เดินไปสองก้าวเขาก็หมุนตัวกลับมา "เอาแต่ดีใจ ข้าลืมไปเลย นายท่านมีจดหมายมาให้รับเงินจากตระกูลเหยาแล้วคืนให้ท่านก่อนหนึ่งล้านหนึ่งแสนตำลึง หนึ่งล้านเป็นต้นทุน หนึ่งแสนเป็นดอกเบีย"

อาชีพนี้คำนวณกับข้าอย่างชัดเจนเสียจริง

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วหลี่จวินก็ขมวดคิ้ว เขาโบกมือให้ซุนมือไว "ไม่รีบร้อน เงินเหล่านี้ท่านลุงเก็บไว้ก่อนเถอะ รอไว้ใช้ซื้อร้านเหยาจี้ดีกว่า"

"ซื้อร้านเหยาจี้?" ซุนมือไวตกใจมาก เขามองหลี่จวินอย่างไม่เชื่อหู "คุณชายใหญ่ไม่ต้องกรารร้านเหยาจี้หรือ"

สามารถขยงโอกาสหาเงินได้เกือบสองล้านตำลึง เขาก็พอใจแทนมูห้วนฉิวแล้ว แต่ไม่เคยกล้าคิดว่าหลังจากตระกูลเหยาล้มแล้ว โรงรูปไปเยี่ยจะยังสามารถแบ่งผลประโยชน์ได้อีกเล็กน้อย

ไม่ใช่แบ่งเล็กน้อย แต่เป็นการกลืนทั้งหมด!

"อิงอ๋องกับตระกูลหลี่จ้งจ้งตระกูลหลี่อยู่ ทรัพย์สินของตระกูลหลี่จะแบ่งกระจายง่าย ๆ ไม่ได้..." หลี่จวินพูดจากลุ่มเครือ "ช่วงเวลานี้ท่านลุงก็ให้ทุกคนในโรงรูปไปเยี่ยเตรียมพร้อม รอรับซื้อร้านเหยาจี้เถอะ"

หากไม่มีจันทร์หอมที่มูห้วนฉิวเลียนกลืนออกมา ตอนนั้นก็ยังไม่รู้ว่าตระกูลหลี่จะร้องให้อยู่ที่ใดเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะล้มร้านเหยาจี้ได้ ผลงานนี้ย่อมต้องเป็นของนางทั้งหมด หากเป็นไปได้อีก เขาหวังว่าจะเอาทุกสิ่งทั้งดงาม ทุกสิ่งที่นางชอบบนโลกใบนี้มาได้ เขาพร้อมจะชิงทุกอย่างกลับมามอบให้นาง ขอเพียงได้เห็นรอยยิ้มเบิกบานใจของนางทุกวันที่พอ

ตระกูลหลี่ไม่กล้าแบ่งกระจายทรัพย์สินง่าย ๆ หรือ

ซุนมื่อไวกะพิริบตา เช่นนั้นเพราะอะไรหลี่จวินจึงยังให้นายท่าน
ของเขายืมเงินหนึ่งล้านตำลึงมาซื้อบ้านเครื่องหอมไปจ้ะโดยไม่ลังเลอีก

ต่อให้โง่เพียงใด ซุนมื่อไวก็เข้าใจว่าหลี่จวินทำเพื่อถอยให้โรงงู
ไปเยี่ยม ชายสูงวัยน้ำตาคลอโดยไม่รู้ตัว *คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่...คุณชาย
ใหญ่ตระกูลหลี่...เทิดทูนนายท่านจนลอยขึ้นฟ้าแล้วจริงๆ...*

คิดถึงว่าเพราะข้อจำกัดทางชาติกำเนิด มู่หวันชิวจึงไม่ยอมตอบตกลง
แต่กับเขา ซุนมื่อไวก็เกิดความเสียใจอย่างไร้สาเหตุ แอบคิดในใจว่า
*คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ก็นับว่าเป็นชายหนุ่มที่มีความมุ่งมั่น นายท่านได้
ความรักจากเขาเช่นนี้ แม้จะเป็นเพียงอนุภรรยาที่คุ้มค่า วันใดมีโอกาสได้
เจอนายท่าน ข้าต้องเกลี้ยกล่อมนางสักหน่อย*

นับจากอดีตการแต่งงานล้วนเป็นคำสั่งพ่อแม่คำของแม่สื่อ จะ
มีคำว่าความรักได้อย่างไร มู่หวันชิวโชคดีเพียงใดที่ได้พบหลี่จวินคนที่รัก
นางเข้ากระดูกเช่นนี้ ซุนมื่อไวเชื่อว่าหากพลาดโอกาสนี้ไปแล้ว นางจะ
ต้องเสียใจไปชั่วชีวิตแน่นอน

แม้ว่าร้านหลี่จี้จะมีสาขาย่อยในเมืองซัวหยาง แต่หลี่จวินยังชอบที่
จะอยู่ในโรงงูไปเยี่ยม ทุกวันเมื่อจัดการงานในสาขาย่อยเสร็จแล้ว เขาก็
จะมาโรงงูไปเยี่ยม ฟังซุนมื่อไวและครอบครัวสัวจ้อเล่าเรื่องตอนที่มู่หวันชิว
ยังอยู่ที่เมืองซัวหยาง ถึงตอนกลางคืนก็นอนในห้องที่มู่หวันชิวเคยนอน

ภายหลังเมื่อมีเงินแล้วพวกเขาก็ทำตามความต้องการของมู่หวันชิว
ห้องของทุกคนล้วนซ่อมแซมและตกแต่งใหม่ เครื่องเรือนก็เปลี่ยนใหม่
หมด มีเพียงห้องของมู่หวันชิวห้องเดียวที่ไม่ได้แตะต้อง การจัดแต่งยังคง

เหมือนกับตอนที่นางจากไป แม่สัวจื่อเพียงแคให้คนไปเก็บกวาดทุกวันเท่านั้น

นี่เป็นสิ่งที่มู่หวนซิวทิ้งไว้เป็นที่ระลึกให้กับชีวิตของตนเองในช่วงนั้น ตอนนั้นพวกเขาไม่มีเงิน ผ้าห่มของมู่หวนซิวก็ได้แม่สัวจื่อเอาผ้าห่มเก่าๆ ไปซักมาให้ บนนั้นมีส่วปะมากมาย ทั้งแข็งและหนัก จะเป็นสิ่งที่ลูกหลานตระกูลดังที่คาบซื้อเงินซื้อทองมาเกิดอย่างหลี่จวินเคยใช้ได้ อย่างไร

แม่สัวจื่อรู้สึกไม่ดีจึงให้คนไปซื้อผ้าห่มผ้าไหมเย็บสามชั้นมาหนึ่งผืน ทั้งนุ่มและอบอุ่น แต่กลับถูกหลี่จวินปฏิเสธ เขาเคยอยู่ในคุกมาแล้ว นับประสาอะไรกับเรื่องเหล่านี้

เขาอยากจะสัมผัสกับชีวิตที่มู่หวนซิวเคยอยู่ แม้ว่าหลังจากซื้อโรงกู่ไปเรียบร้อยแล้วชีวิตมู่หวนซิวจะดีขึ้น แต่ภายในห้องว่างเปล่าเรียบง่าย นี้ก็ยังคงเห็นได้ถึงเงาของความยากลำบากที่นางเคยได้รับมา

นางเคยลำบากอย่างนั้นมาก่อน

ลมเหนือโชนมา ค่ำคืนยาวนาน ภายใต้แสงตะเกียงโดดเดี่ยวสายตาของหลี่จวินเลื่อนไปยังขวดโหลที่ถูกสัวจื่อเรียงอย่างเป็นระเบียบอยู่บนพื้น เขายื่นมือไปหยิบขึ้นมาแล้ววางลง

โหลกระเบื้องเคลือบเหล่านี้แต่ละใบนั้นทั้งเรียบง่ายและน่าเกลียด เทียบกับขวดแก้วประดับเหล่านี้ในห้องปรุงเครื่องหอมของนางที่ต่ำเี่ยยแล้ว สิ่งเหล่านี้สามารถใช้คำว่าน่าเกลียดจนดูไม่ได้มาบรรยายได้เลย

แต่ว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งทีนางเคยสะสมเงินทุกอี่แปะเพื่อเก็บรวบรวม ได้ยินแม่สัวจื่อเล่าว่านางในตอนนั้นเป็นคนเก็บของเหลือที่มีชื่อ

บนถนนหน้าโรงรูปหลินจี้ ตลาดเครื่องหอมทุกที่พอขายแล้วนางก็จะไปเก็บวัตถุดิบและไหลกระเบื้องเคลือบที่ถูกคนทิ้งไว้หรือลืมนำกลับมากองหนึ่ง ถูกคนกลอกตาขาวใส่และเหยียดหยาม แต่นางยังคงลุ่มหลงไม่คลาย

วันคืนนับไม่ถ้วนนางก็เหมือนเขาในตอนนี้อยู่ในห้องอย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง แยกและจดจำวัตถุดิบทุกชนิดอย่างซ้นแข็ง ผึกแยกแยะกลิ่นทุกชนิด

คนชั่วหยางล้วนเคยอิจฉาที่ไม่ถึงหนึ่งปีนางก็สามารถเปลี่ยนจากคนโง่เรื่องการปรุงเครื่องหอมที่ดมไม่เป็นแม้แต่กลิ่นเดียว กระโดดขึ้นมาเป็นอาจารย์ปรุงเครื่องหอม ขึ้นมาแทนที่อาจารย์หลิวที่มีชื่อเสียงอยู่บนถนนสายนั้น แต่ใครจะรู้ว่านางเคยผ่านความลำบากและเสียหายเหตุอันเช่นนี้มาก่อน

ตอนนี้ทุกคนล้วนมองว่านางยืนอยู่ในจุดรุ่งเรืองอย่างสง่างาม อิจฉาความเป็นสุดยอดอัจฉริยะของนาง แต่จะมีใครรู้ว่าเบื้องหลังนั้นอัจฉริยะผู้นี้ต้องทนกับสิ่งที่ทุกคนอาจทนไม่ได้มากมายเท่าใด

นางคนเดียวเดินผ่านคำคินเงียบเหงาเหล่านี้มานานเท่าใดกัน

รูปไหลกระเบื้องที่ทิ้งเรียบง่ายและน่าเกลียดแต่กลับล้างอย่างสะอาด แต่ละใบติดแผ่นป้ายไว้อย่างเรียบร้อยและเขียนชื่อวัตถุดิบเอาไว้อย่างงดงาม คิดถึงสิ่งที่แม่สาวจื่อพูดว่านางในยามนั้นสวมเสื้อกั๊กตัวเดียว ห้าหกเดือน ร้อนจนเหงื่อท่วม เพราะเสื้อหนาวยังอยู่ที่โรงจำนำ ยังไม่มีเงินไปไถคืนมาได้ เพียงแค่นี้ถึง ความรู้สึกรักทะนุถนอมราวกับดอกไม้ถูกบีบจนสลวยก็พุ่งเข้ามาในหัวใจ ดวงตาเย็นชาของหลินจวินมีน้ำรั้นขึ้นมา

...ร่างบอบบางอย่างนั้นจะทนรับการกดทับของผ้าห่มที่ทั้งหนาและ

แข็งเช่นนี้ได้อย่างไร หลีจวินนอนนิ่งเสียบอยู่บนเตียงดิน บนร่างเขามีผ้าห่มที่ทั้งหนาและแข็งทาบทับจนรู้สึกหายใจไม่ออก เขาถอนหายใจเอื่อย แม้เครื่องนอนจะไม่สบายเพียงใด แต่เมื่อคิดว่าผ้าห่มนี้มีภูหวั่นชีวเคยห่มมาก่อน หลีจวินก็รู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก

วันเวลาที่ยากลำบากของนางเขากลับไม่เคยได้อยู่ร่วมทุกข์กับนาง แต่ตอนนี้เขาได้ลิ้มรสความขมขื่นแต่หวานชื่นนั้นแล้ว

ตรงหน้าปรากฏภาพดวงตาสีดำลึกลับคู่หนึ่งและใบหน้าที่ใสซื่อน่ารัก แล้วความรู้สึกก็เปี่ยมล้นอยู่ในใจ ทันใดนั้นก็คิดถึงจุมพิตร้อนแรงที่เกิดโดยไม่คาดคิดก่อนที่จะมาที่นี่ วันนั้นเขาสับสน ลุ่มหลงจนยากจะหักห้ามใจได้ในตอนนั้นเขาไม่ทันสังเกต แต่เมื่อย้อนคิดดู จุมพิตนั้นมีใช่เพียงเขาที่ครอบครองอยู่ฝ่ายเดียว ทว่านางก็ตอบสนองเขาด้วย และนางก็สับสนลุ่มหลงเช่นเดียวกับเขา คิดถึงใบหน้าแดงเรื่อราวดอกท้อเดือนสามนั้นแล้ว มุมปากหลีจวินก็ยกคิ้วมีรอยยิ้มออกมาในทันที

ในใจของนางมีความชอบเขาบ้างแล้ว เพียงแต่ตัวนางเองอาจจะยังมองไม่เห็น แต่เขาไม่กลัวหรอก เขามีความอดทนพอที่จะรอนางได้

สิบวันผ่านไปแล้ว เหย้าจิ่นที่แต่งตัวอย่างงดงามในทุกวันกำลังรอให้หลีจวินมาหาที่บ้าน จากที่เคยขบกรามอย่างโมโหกลายเป็นแผ่วรอ

ขอเพียงเขายอมมาขอรั้งถึงที่บ้าน นางจะไม่ให้เขาคุกเข่าก็ได้ ขอเพียงเขายอมขอโทษนางต่อหน้าคนอื่นและสัญญาว่าจะยกนางขึ้นเป็นภรรยาเอกก็พอ

ความเกลียดนับพัน ความแค้นนับหมื่น ทั้งหมดล้วนมีต้นเหตุมา

จากความรักในใจที่ตัดไม่ขาด

ทุกสิ่งที่นางทำ เพียงเพราะอยากให้เขาเป็นเหมือนชายอื่นที่วนอยู่รอบตัวนาง พุดถึงที่สุดแล้วนางก็ยิ่งปรารถนาจะได้เป็นภรรยาเอกของเขา แต่ว่านับจากวันนั้นที่ถูกกันไม่ให้พบ หลีจิววินก็ไม่มาที่ร้านเหย้าอีกเลย

สิ่งนี้ทำให้ความมั่นใจของเหย้าซื่อซิงหวั่นไหวไปเช่นกัน เขาเริ่มไม่สบายใจขึ้นมาทีละนิดจึงสั่งเหย้าฟูว่า "ส่งคนไปสืบข่าวความเคลื่อนไหวที่ร้านหลีจิวสาขาย่อย"

คนที่ถูกส่งไปกลับมารวดเร็ว "คุณชายใหญ่ตระกูลหลีกลับเมืองต้าเยี่ยไปเมื่อสามวันก่อนแล้วขอรับ แม้แต่หลีเสือกก็ถูกพาตัวไปด้วย ร้านหลีจิวสาขาย่อยให้เซวียหย่งดูแลชั่วคราว ป้ายรับชื่อจันทน์หอมหน้าประตูก็ปลดลงมาแล้ว"

เหย้าซื่อซิงหน้าขาวซีด เขามองเหย้าฟูอย่างไม่เข้าใจ "หลีจิววินกลับต้าเยี่ยแล้วหรือ เขาไม่รับชื่อจันทน์หอมแล้ว? นี่เขาคิดจะทำอะไรกันแน่"

เหย้าฟูส่ายหน้า "บ่าวส่งคนไปสืบข่าวที่ต้าเยี่ยแล้ว นายท่านจะรออีกสักนิดหรือไม่"

การรอครั้งนี้ต้องรอนานถึงหนึ่งเดือน

หิมะบนเขาละลายแล้ว ดอกท้อบนต้นเบ่งบาน คนที่เก็บตัวมาตลอดฤดูหนาวเริ่มโผล่ออกมาราวกับหน่อไม้สด การเริ่มต้นปีที่ดีอยู่ที่ฤดูใบไม้ผลิ ผู้คนที่มีความสุขเริ่มอุ่นวยอยู่กับการทำการเกษตร ทั่วพื้นที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

แต่ภายในโถงตระกูลเหย้ากลับมีไอแห่งความตายปกคลุม

"...อะไรนะ!" ได้ยินรายงานจากสายลับที่กลับมาจากต้าเยี่ยแล้ว เหยาชื่อซิงก็หน้าถอดสี "ตระกูลหลี่ไม่ได้รับคนงานเพิ่ม แล้วก็ไม่ได้เพิ่มเครื่องมืออะไรเลยหรือ" สองเดือนหากจะทำรูปไห้วพระสิบล้านดอก ออกมาให้ทันได้นั้นต่อให้ร้านหลี่จี้จะใหญ่โตเพียงใดก็ต้องเพิ่มคนงาน และเพิ่มเครื่องมือบ้าง แล้วก็ต้องทำงานกันหามรุ่งหามค่ำ แต่ตอนนี้กลับไม่เพิ่มอะไรเลย เหยาชื่อซิงรู้สึกว่่าสมองของเขาไม่ทำงาน เขามองเหยาฟูอย่างงุนงง "...ตระกูลหลี่คิดจะทำอะไรกันแน่"

"คิดจะขัดพระราชโองการ...คิดจะเป็นปลาตายตาข่ายขาดพร้อม กับพวกเราเป็นแน่" เหยาฟูเสียดสีน้่ครือ เขาลำดับคำพูดไม่ถูกแล้ว

"แพ้โดยมิสู้ นี่ไม่ใช่นิสัยของหลี่จวิน..." เหยาชื่อซิงส่ายหน้าอย่าง ไม่วางใจ "เขาคิดจะบีบให้ข้าลดราคาสินะ!" ในดวงตาที่สิ้นหวังยังคง เปล่งแสงแห่งความหวังอยู่เลือนราง

ตระกูลหลี่ไม่มีทางไม่ทำสินค้าออกมา เขาไม่เชื่อว่าจันหนอม ราคาสูงเทียมฟ้านี้จะถูกโยนใส่มือเขา เหยาชื่อซิงและต้องเฝ้าคาคลังของ ตระกูลเหยาไป ผ้าเหลืองอักษรดำบนพระราชโองการเขียนไว้อย่างชัดเจน แล้วว่าให้ตระกูลหลี่ส่งมอบรูปไห้วพระสิบล้านดอกภายในสองเดือน ตระกูลหลี่จะไม่ต้องการจันหนอมได้อย่างไร!

อีกหนึ่งเดือนก็จะถึงกำหนดส่งมอบสินค้านี้แล้ว ถึงแม้จะซื้อ จันหนอมได้ในตอนนี้ แต่ด้วยระยะทางไกลไปเมืองต้าเยี่ยรวมกับเวลา ที่ต้องเร่งทำรูปออกมา ตระกูลหลี่ไม่มีทางส่งมอบสินค้านี้ได้ทันเวลาแน่

เห็นได้ชัดว่าตระกูลหลี่ล้มเลิกการซื้อจันหนอมไปแล้ว!

เหยาฟูมีความรู้สึกชื่นมื่นราวๆ ว่าอำนาจของตระกูลเหยาได้หายไป

แล้ว ริมฝีปากนั้นขยับ เขาคิดจะพูดกล่อมสองสามประโยค แต่ประสานเข้ากับสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังของเหยาชื่อซิงแล้วเขาก็ปิดปากลง

"เข้าไปพบเซวียหย่งของร้านหลี่จี้สาขาย่อย บอกเขาว่าพวกเรายินดีขายจันทน์หอมในราคาซั้งละสามร้อยตำลึง..." ซั้งละสามร้อยตำลึง ตระกูลเหยายังพอรักษาต้นทุนเอาไว้ได้บ้าง

เหยาฟูรับคำแล้วเดินออกไป

ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงก็กลับมา "เซวียหย่งบอกว่าเขาตัดสินใจเองไม่ได้ ต้องไปปรึกษากับคุณชายสามที่เมืองต้าเยี่ยขอรับ"

"ที่นี่ห่างจากเมืองต้าเยี่ยเท่าใด แล้วต้องใช้เวลากี่วัน" เหยาชื่อซิงถามอย่างงุนงง

เห็นเหยาชื่อซิงเหมือนเริ่มเลอะเลือน เหยาฟูก็รู้สึกปวดใจ ในดวงตามีม่านน้ำปกคลุม เขาแอบหมุนตัวไปใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาแล้วพูดเสียงเบา "ไม่นาน นายท่านรออีกนิดนะขอรับ"

ในวันนี้เหยาชื่อซิงล้มป่วยลง

เหยาจิ้งกลับนั่งเสียบลงเป็นพิเศษ ไม่รู้ว่าฟังคำใครกล่อม นางไปขอรุ่นผ้าจากหมอผีมาสองตัว เขียนชื่อไว้บนนั้นว่าไปชิวกับหลี่จวิน ใช้เข็มปักบนตัวหุ่นทุกวัน บอกว่าขอเพียงนางตั้งใจปักเข็มไปจนครบสามร้อยหกสิบวัน หลี่จวินกับไปชิวก็จะเนื้อตัวเน่าเปื่อยจนตาย กับเรื่องนี้นางเชื่อถืออย่างมาก นางเก็บความจนเฉียวเอาไว้ แล้วเอาแต่สาปแช่งด้วยความศรัทธาตั้งแต่เข้าจรดเย็น

ยี่สิบวันผ่านไปอีกอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

คนมาทวงหนี้ที่หน้าประตูร้านเหยาจิ้งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เกรงว่าเหยาชื่อซิง

ได้รู้แล้วว่าการจะทรุดหนัก เหยาฮูฮินจึงให้คนปิดขานี้เอาไว้

เช้าวันนี้เหยาชื่อซิงสะลิมสะลือตื่นขึ้นมา เขารู้สึกสดชื่นขึ้นมากจึง
เอ่ยปากเรียกคน "อาฟู อาฟู!..." เขาอยากรู้สถานการณ์ภายนอก

เรียกอยู่หลายครั้งไม่มีใครตอบรับ เหยาชื่อซิงจึงเกาะเตียงลงพื้นแล้ว
เดินโอบนอออกไปนอกห้อง ระเบียงทางเดินไม่มีใคร เขากำลังจะตะโกน
เรียกก็ได้ยินเสียงร้องให้ดังมาจากเรือนหลังบ้าน หัวใจเขากระตุก ได้สติ
ขึ้นมามากแล้ว ไม่รู้ว่าไปเอาเรียวแรงมาจากที่ใดทำให้เขาเดินรวดเดียว
ไปจนถึงเรือนหลังบ้าน เห็นตรงลานบ้านมีคนมุงอยู่ ทุกคนกำลังร้องให้
ระงม เขาจึงผลัดกลุ่มคนออกเดินเข้าไปดู แล้วก็ต้องเบิกตาโตอย่างตกใจ
"อาฟู!"

เห็นเหยาฟูนอนนิ่งอยู่บนพื้น ตัวเปื่อยโซก ซาดใจตายไปแล้ว

"เกิดอะไรขึ้น" ย่อตัวนั่งลงดูอยู่พักใหญ่ เหยาชื่อซิงจึงเงยหน้า
ขึ้นถาม "พ่อบ้านเหยาตายได้อย่างไร ใครทำร้ายเขา"

ถูกข่าวร้ายกะทันหันนี้ทำให้ตกใจ ทุกคนจึงล้อมเหยาชื่อซิงที่
นอนป่วยอยู่บนเตียงไปเสียดสนิท ตอนนั้นเห็นเขาโผล่เข้ามาก็ตกใจพากัน
คุกเข่าลง "นายท่าน..."

"ใครทำร้ายเขา!" เห็นทุกคนเอาแต่ปิดปาก พยายามกลั้นเสียง
ร้องให้ แต่กลับไม่มีใครตอบคำถามเขาสักคน เหยาชื่อซิงจึงตะคอกขึ้นมา

เหยาฟูติดตามข้างกายเขามาแต่เด็ก หลายสิบปีมานี้เขาเห็น
เหยาฟูเป็นเหมือนญาติ ตอนนั้นเห็นอีกฝ่ายมาตายไปต่อหน้าต่อตา หัวใจ
เหยาชื่อซิงก็เจ็บเหมือนถูกมีดกรีด เหมือนถูกขวานจาม ทำให้ใจของเขา
เยือกเย็นลงมาก

"เมื่อคืนอาพู่ตีมสุรามากเกินจนพลัดตกลงน้ำ..." เห็นสายตาเหยาซือซิงจ้องหน้าทุกคน เหยาฮูหยินจึงเอ่ยปากพูด "นายท่านกลับเข้าห้องพักผ่อนก่อนเถอะ ข้าจะให้คนไปตามคนมาบรรจ้อาพู่ลงโคง..."

"พูดเหลวไหล!" เหยาซือซิงตะอ่างดินข้างกายจนพลิกคว่า "อาพู่ไม่เคยตีมสุรา!" แล้วพูดอีกว่า "คนตระกูลหลี่บีบเขาใช่หรือไม่!" เสียงตะคอกนั้นทรงพลัง สะเทือนจนหูของทุกคนอื้อ

เหยาอันทรุดลงนั่งคุกเข่า "ได้ยืนยันว่าตระกูลหลี่ส่งมอบสินค้ำได้ตามกำหนด เมื่อคืนพ่อบ้านพู่จึงไปกระโดดแม่น้ำขอรับ เช้าวันนี้ศพเพ็งจะลอยขึ้นมา"

"ตระกูลหลี่ส่งมอบสินค้ำได้ตามกำหนดหรือ" เหยาซือซิงร่างโอนเอน "ไม่มีเงินหนี้หอม พวกเขาส่งมอบสินค้ำได้อย่างไร"

"ปรมาจารย์ไปใช้วัตถุพิเศษเครื่องหอมอื่นเลียนกลิ่นเงินหนี้หอมธูบของตระกูลหลี่เหล่านั้นไม่ได้ใช้เงินหนี้หอมเลย และโรงธูบไปเยี่ยยัง..." พูดยังไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงดังพรวด เหยาซือซิงกระอักเลือดออกมา เหยาอันตกใจรีบลุกขึ้นไปประคองเขา "นายท่าน!"

"ข้าไม่ตายง่ายๆ หรือ..." เหยาซือซิงพูดเสียงแข็ง เสียงพรวดดังขึ้นอีก เขากะอักเลือดออกมาอีกครั้ง รู้สึกหนังตาค้างอึ้ง เหยาซือซิงค่อยๆ หลับตาลง หลังฟังตัวเหยาอันพลางหายใจหอบแรง

"นายท่าน!" เห็นสามี่หายใจรววยริน เหยาฮูหยินก็ตะโกนเรียกอย่างน่าสงสาร

ได้ยินฮูหยินเรียก เหยาซือซิงจึงลืมตาขึ้น สายตาเลื่อนไปยังเหยาพู่ที่อยู่ข้างทำฮูหยิน ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าตระกูลเหยาสูญเสียเงินไปเกือบ

ยอดหญิงเซียงนอ 7

ลึบล้านตำลึงในชั่วข้ามคืนจึงรู้สึกเหมือนมีไอร้อนขยายตัวคับทรวงอก
เพียงอ้าปากเลือดสดก็ไหลลงมาตามมุมปากเขาอีกครั้ง
ร่างนั้นโตนเอน ก่อนที่เหยาซื่อซิงจะคอบล้มลงกับพื้น

137

"พีหลีกกลับมาแล้วจริงหรือ" มู่หวังชีวิตที่กำลังสั่งการให้ล้างเครื่องมือในห้องปรุงเครื่องหอม เมื่อได้ยินคำพูดของโมเสวียแล้วก็ดีใจ

"บ่าวเพิ่งออกจากหอฝึกเขียนชงชาก็เห็นคุณชายหลี่ซีม้าผ่านไป เจ้าคะ" โมเสวียพยักหน้า

ร้านเหยาจี้จ่ายแพ้ เกรงว่าซุนมื่อไวคนเดียวจะรับมือไม่ไหว มู่หวังชีวิตที่เป็นหญิงบอบบางไม่รู้วูรุษุทธ์ ย่อมเดินทางไม่สะดวก หลี่จวินจึงตัดสินใจเป็นตัวแทนนางไปที่ซิวหยางอีกครั้งในเดือนสี่เพื่อรับซื้อร้านเหยาจี้ให้กับโรงรูปไปเยี่ย

คำนวณดูแล้วหลี่จวินจากไปแค่เพียงเดือนกว่า แต่มู่หวังชีวิตรู้สึกราวกับว่าเวลาได้ผ่านไปหลายปี นางคิดถึงเขาอีกแล้ว เมื่อเห็นโมเสวียพยักหน้า นางจึงวางงานในมือลงแล้ววิ่งออกไป

ได้รับจดหมายว่าเขาออกเดินทางแล้ว มู่หวังชีวิตคิดว่าอย่างน้อย

ต้องรออีกเจ็ดแปดวันกว่าที่เขาจะกลับมาถึงต้าเยี่ยได้ คิดไม่ถึงว่าเขาจะกลับมาเร็วเพียงนี้ เขาคงเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืนอีกแน่นอน

"คุณหนูจะไปทีใดเจ้าคะ" โมเสยก็ก้าวเท้าตามไป "ท่านไม่ต้องร้อนใจไป อีกครู่คุณชายหลิต้องมาแน่นอน" น้ำเสียงมั่นใจอย่างมาก

ทุกครั้งที่หลิจวินไปต่างเมืองกลับมา ต้องมารายงานตัวที่คฤหาสน์ตระกูลไปก่อนเป็นอันดับแรก นี่เป็นกฎประจำตัวของหลิจวินไปแล้ว

"ข้าจะไปดูสักหน่อย" มู่หวนฉิวไม่ได้หันหน้ากลับมา

ทั้งที่รู้ว่าหลังจากหลิจวินพบบิดามารดาแล้วก็จะมาหานางทันที แต่เพราะนางทนรอไม่ไหว นางอยากจะพบเขาตอนนี้เลย

กลับถึงคฤหาสน์ตระกูลหลิ หลังจากหลิจวินคารวะบิดามารดาแล้วก็รีบมาที่คฤหาสน์ตระกูลไป

ออกจากบ้านไปบ่อยครั้งก่อนหน้านี้ไม่ได้รู้สึกอะไร แต่ภายหลังก็ไม่เห็นหน้ามู่หวนฉิวเพียงวันเดียวเขาก็คิดถึงนางแล้ว โดยเฉพาะจากบ้านไปครั้งนี้พบว่าสายตาของมู่หวนฉิวตอนที่มาส่งเขาเหมือนว่ามีอารมณ์อยู่ หลิจวินถึงขั้นไม่อยากไปเมืองซั่วหยางเลยทีเดียว ยังไม่ทันจากไปหัวใจก็พุ่งกลับมาเสียแล้ว

เมื่อรับซื้อร้านเหย้าจี้ จัดการงานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ไม่สนใจการรังตัวของซุนมือไว เร่งออกเดินทางทั้งวันทั้งคืนกลับมา ถึงกับทิ้งรถม้าแล้วขี่ม้า นอนกลางดินกินกลางทรายมาตลอดทาง ไม่ใช่เพราะเกิดเรื่องใหญ่ที่ร้านหลิจี้ แต่เพราะเขาอยากจะเจอหน้ามู่หวนฉิวให้เร็วขึ้น

ก้าวขึ้นบันไดหินหน้าประตู หัวใจหลิจวินไม่เคยเต้นผิดจังหวะเช่นนี้

มาก่อน เขาสูดหายใจลึกแล้วยกมือขึ้นเพื่อจะเคาะประตูในเวลาเดียวกับที่มู่หวันซิกก็เปิดประตูออกมาอย่างรวดเร็ว ขาข้างหนึ่งอยู่ในประตูข้างหนึ่งอยู่นอกประตู นางมองหน้าเขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น อ้าปากกว้างพลางพูดอะไรไม่ออก

"อาซิว..." หลีจวินเรียกอย่างตื่นเต้นยินดี

ภาพตรงหน้าพลันปรากฏม่านน้ำ มีช่วงขณะหนึ่งที่มู่หวันซิวอยากกระโจนเข้าไปหาเขา นางต้องจับประตูไว้แน่นถึงสะกดความหุนหันในใจตนเองลงได้ สายตาค่อยๆ สงบนิ่งลง "พี่หลีกกลับมาแล้วหรือ" เห็นใบหน้าเหนื่อยล้าของหลีจวิน น้ำเสียงของนางก็แผ่ความสงสาร "พี่หลีนอมลงอีกแล้ว"

หลีจวินมองนางเสียบๆ ใจสั่นเบาๆ เป็นระลอก เขารู้สึกว่ามีเพียงดิ่งนางเข้ามาในอ้อมกอดจึงจะสามารถคลายความคิดถึงของเขาที่มีมาตลอดทางได้ แต่ประสานกับสายตาสงบนิ่งของมู่หวันซิวแล้วมือที่ยื่นออกไปก็ชักกลับมา ก่อนจะหันหน้ามองไปทางด้านหลังของตนเอง "อาซิวรีบร้อนออกไปเช่นนี้จะไปที่ใดหรือ"

"ข้า..."

แน่นอนว่าไปพบเขาที่ร้านหลีจิวอย่างไรเล่า

คำว่าไปพบเขาเกือบจะหลุดออกจากปาก มู่หวันซิกก็ลั่นคำพูดลงท้องไป นางพูดอีกซัก "หออี้ผินเทียนชยาเพ็งจะนำเข้าเนื้อกวางสดมาชุดหนึ่ง ข้ากำลังจะไปดู" นางพูดพลางขยับเปิดทางประตู "พี่หลีเข้าไปคุยกันข้างในเถอะ"

ได้ยินว่านางมีธุระจะออกไป หลีจวินก็ลึงเลใจ อยากบอกนางว่า

สายอีกนิตจะมาใหม่ แต่ว่าเขาคิดถึงนางเหลือเกิน เพิ่งได้พบหน้ากันทำให้ เขาก็ไม่อยากจะไปโดยไม่ได้พูดกันสักคำ เห็นนางหลีกทางให้จึงก้าว ยาวๆ เดินเข้าไป

ทั้งที่อยากจะพบเขา แต่กลับพูดว่ามีเรื่องอื่น เห็นท่าทางปากไม่ตรงกับใจของคุณหนูของตนเองแล้ว ไม่เสวียก็ลอบถอนใจ หันไปปิดประตู แล้วเดินตามคนทั้งสองเข้าห้องไปห่างๆ

ชงซาตำทางเผาชั้นเลิศและยกเข้ามาภาคนึงแล้วไม่เสวียก็หมุนตัว เดินออกไป ปิดประตูลงอย่างเงียบๆ แล้วเฝ้าอยู่หน้าประตู ทั้งที่รู้ว่าทั้ง ชายหญิงสองคนอยู่ในห้องตามลำพังเช่นนี้จะทำให้คุณหนูเสียชื่อเสียง แต่ไม่เสวียก็ยังหวังจากใจจริงว่าคนคู่นี้จะตกลงปลงงขึ้นกันได้

ก่อนหน้านี้ยามที่หลี่จวินมาเยี่ยมเยือน ต้องให้มู่ห้วนชิวสั่งไม่เสวีย จึงจะออกมา ไม่เช่นนั้นนางก็จะเฝ้าอยู่ด้านหลังมู่ห้วนชิว แต่หลังๆ มานี้ ทุกครั้งที่หลี่จวินมา ไม่เสวียก็จะหาทางสร้างโอกาสให้คนทั้งสองอยู่ ตามลำพังทั้งมีและไม่มีเจตนา

ทว่าถึงนางจะพยายามสร้างโอกาสมากมายเช่นนี้แล้ว ทั้งสองคนก็ ยังจุดไฟไม่ติดเสียที ทำให้คนรู้สึกร้อนใจจริงๆ

มู่ห้วนชิวกลับไม่รู้ถึงความคิดนี้ของไม่เสวีย เห็นนางวางน้ำชาแล้ว เดินออกไปก็คิดเพียงว่านางมีเรื่องด่วนออกไปจัดการ จึงเข้ามาเทน้ำชา ให้หลี่จวินเองพลางมองหน้าเขาด้วยรอยยิ้ม "รับร้านเหยาจี้มาแล้วหรือ คนตระกูลเหยาเป็นอย่างไรบ้าง ตลาดเมืองชัวหยางวุ่นวายมากหรือไม่ จันทน์หอมลดราคาแล้วหรือ"

แม้ว่าชุนมือใจจะใช้พิราบสื่อสารส่งข่าวให้นางรู้คร่าวๆ แล้ว แต่นาง

ยังอยากฟังหลีสจวินพูดอีกรอบ ยิ่งละเอียดเท่าไรยิ่งดี ทว่าถามอยู่นานก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าหลีสจวินกำลังมองนางด้วยรอยยิ้ม สายตาดำจ้องตรงมาราวกับไม่ได้ฟังคำพูดของนางเลยสักนิด มู่ห้วนซิว จึงยกมือขึ้นโบกไปมาตรงหน้าเขา "พี่หลีส..."

แค่เพียงนั่งเฉยๆ มองนางเป็นพันรอบก็ยังไม่พอ

ได้ยินนางเรียกตนเองเช่นนี้ หลีสจวินก็ตั้งสติคืนมาแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "อาชีวะถามมรดกเดียวมากเพียงนี้ ข้าเองก็ไม่ว้าวว่าจะเริ่มพูดจากตรงใดดี" ในน้ำเสียงแฝงการหยอกเย้าอย่างเห็นได้ชัด

มู่ห้วนซิวหน้าแดงพลางถลึงตาใส่เขา "เช่นนั้นท่านก็ค่อยๆ ตอบไปที่ละคำถาม!" แม้ น้ำเสียงฟังดูเจ้งอด แต่ดวงตางดงามของนางกลับมีแต่ความโกรธ ทั้งยังไร้ซึ่งความน่ายำเกรง ในสายตาของหลีสจวินแล้วนางที่เป็นเช่นนั้นกลับดูเหมือนขวยเขิน น่ารัก ทำให้หัวใจเขาเต้นรัวแรง รู้สึกซาไปทั้งตัว ทั้งคันและกระหายจนนี่ก็อยากจะทำอะไรสักหลายประโยค ถูกลงถลึงตาใส่อีกสองสามครั้งก็ยังไม่รู้สึกสบายใจ แต่กลัวนางจะอนจนไม่สนใจเขาไปหลายวันจึงกระแอมแล้วพูดอย่างจริงจัง

"เดิมคิดว่าพอตระกูลเหยาล่มแล้ว ตลาดวัตถุดิบเครื่องหอมเมืองซิวหยางจะต้องวุ่นวายใหญ่โต ทุกคนต้องฉวยโอกาสมาแบ่งแบ่งงวัตถุดิบและตลาดของตระกูลเหยาเป็นแน่ ใครจะรู้ว่าล้วนถูกรับการล่มสลายอย่างกะทันหันของตระกูลเหยาทำให้ตกใจ กลัวว่าจะถูกเข้าจัดการจนไม่มีใครกล้าลงมือเลยสักคน ทำได้เพียงมองดูโรงธูปไปเยี่ยรับซื้อบ้านและทรัพย์สินของตระกูลเหยาไปในราคาต่ำ"

"รับซื้อในราคาต่ำ?" จดหมายจากพิราบสื่อสารเล่าไม่ค่อยละเอียด

นัก ส่วนจดหมายรายละเอียดของซุนเมื่อไวก็ยังไม่ได้ส่งมา เรื่องเหล่านี้
มู่หวันซิวจึงไม่รู้เลย

"อึม" หลี่จวินพยักหน้า "เพื่อรวบรวมเงิน เหยาชื่อซิงจึงใช้แปลง
วัตถุดิบแปลงเดียวกันทางซานเมืองด้านใต้ไปใช้กู้เงินจากร้านแลกเงิน
หงต้าและร้านแลกเงินไท่เหอมาสามล้านตำลึง พอตระกูลเหยาล่ม
ร้านหงต้ากับร้านไท่เหอก็ไววายขึ้นมาก่อน แจ้งเรื่องไปที่ทางการ แม้แต่
ได้ทำเขียนเจ้าเมืองซัวหยางก็วุ่นวายไปด้วย ได้ทำมาแห่งเมืองจื่อโจว
มานั่งคุมที่เมืองซัวหยางด้วยตนเอง สั่งให้สมาคมกิจการเครื่องหอมเมือง
ซัวหยางคำนวณทรัพย์สินตระกูลเหยาแล้วเปิดขายเพื่อชดใช้หนี้ มีข้าหนึ่ง
อยู่ที่นั่น หัวหน้าสมาคมอินจึงเสนอราคาต่ำขึ้นมา ทว่าร้านเครื่องหอม
ในซัวหยางกลับไม่มีใครกล้าเสนอราคาสูง สุดท้ายโรงรูปไปเยี่ยจึงได้รับ
ชื่อไว้ในราคาต่ำ"

คิดถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นแล้วหลี่จวินก็อารมณ์ดีเป็นพิเศษ เขา
มองมู่หวันซิวด้วยรอยยิ้ม

"แต่จันท์หอมที่ตระกูลเหยาขนเอาไว้เหล่านั้น หลังจากราคาลด
ลงจกสามร้อยตำลึง แคเรียกราคาที่สิบตำลึงก็ไม่มีใครรับซื้อ สุดท้าย
หัวหน้าสมาคมอินกับได้ทำมาถึงได้คิดหาวิธีประนีประนอมกับพวกคน
ที่ร้านเหยาจี้ค่างหนี่ตอนรับซื้อจันท์หอมมา ไม่ว่าจะตอนนั้นจะขายให้
ตระกูลเหยาในราคาเท่าใด ล้วนต้องขนจันท์หอมของตนเองกลับไป
ตามจำนวนที่บันทึกไว้ในใบค่างหนี่ มิเช่นนั้นก็เท่ากับยอมสูญเสียเงินเปล่า"
เขาส่ายหน้า "น่าเสียดาย ทั้งที่คนเหล่านี้คิดว่าจะได้เงินก้อนใหญ่ สุดท้าย
แล้วก็เอาสินค้ามากองไว้ที่ตระกูลเหยาเสียหลายเดือนแทน แคดีใจอย่าง

เสียเปล่าไม่พอ ยังต้องชนกลับไปถมตนเองอีกครั้ง ตอนนี่คนทั้งเมือง
 ชั่วหยางพากันด่าว่าเหยาซือซิงมิใช่คน โดยเฉพาะร้านหงต้าและร้านไท่เหอ
 ไม่เพียงไม่ได้ดอกเบีย เวลาไม่ถึงสามเดือนก็ต้องสูญเงินไปเกือบหนึ่งล้าน
 ตำลึง ด้วยความโกรธแค้นจึงร่วมมือกันจ้างวานพวกนอกกฎหมายฆ่าล้าง
 ตระกูลเหยา"

หลี่จวินเดิมที่ไม่ใช่คนที่พูดอะไรมาก แต่ในเมื่อเขาอยากจะอยู่ใกล้
 กับมู่หวนฉิวทุกวัน ทันที่ที่มีโอกาสแล้วมีหรือจะยอมพลาด ห่างไปนาน
 กว่า จะกลับมาพบกันอีกครั้ง เขาเสียดายที่ไม่อาจนั่งพูดคุยกับนางที่นี่ได้
 ทั้งวันทั้งคืน กระทั่งลืมนึกความเหน็ดเหนื่อยตลอดการเดินทางไปจนสิ้น
 ยิ่งเล่าเรื่องให้ละเอียดเท่าไรก็ยิ่งดี

มู่หวนฉิวฟังจนตื่นตื่นตกใจ พูดอย่างทอดถอนใจว่า "คิดไม่ถึงจริงๆ
 เหยาซือซิงจะกระอักเลือดจนตาย" กับเหยาซือซิง มู่หวนฉิวมีความทรงจำ
 ที่เกี่ยวกับเขาลึกซึ้งมาก วันเวลาที่นางอยู่ในเมืองชั่วหยาง เหยาซือซิงดู
 สูงสง่าเกินเอื้อม มีตัวตนอยู่ราวกับเทพ ลองถามดูได้ว่าร้านวัดตฤติบเครื่องหอม
 ในเมืองชั่วหยาง ใครบ้างที่เคยทำการโดยไม่มองสีหน้าเขา

ในปีนั้นหลี่จวินแค่ซื้อวัดตฤติบเครื่องหอมไม่กี่ตันจากร้านจางจี้และ
 หานจี้ เพียงครึ่งปีร้านวัดตฤติบเครื่องหอมเล็กๆ สองร้านนั้นก็ถูกปล่อยขาย
 ตามกันไป

ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่เหยาซือซิงวางอำนาจอย่างมาก!

"เขาล้มป่วยมาตั้งแต่เดือนสามแล้ว" หลี่จวินพูดอย่างทอดถอนใจ
 "ข้าก็ไม่คิดว่าเขาจะจากไปเร็วเช่นนี้ นี่เป็นสิ่งที่เขาหาเรื่องใส่ตนเอง"
 เขาไม่ได้คิดจะบีบคั้นอย่างโหดร้ายเช่นนี้ ครั้งก่อนที่ไปยังเมืองชั่วหยาง

แล้วแอบสร้างสถานการณ์เอาจันทร์หอมที่เขาซื้อจากเมืองผู้หยางไปขายให้ตระกูลเหยา นั่น แม้เหมือนเป็นแผนเพื่อทำร้ายตระกูลเหยา แต่เขาก็ทำไปเพื่อทดสอบตระกูลเหยาเท่านั้น

หากเหยาซื้อขิงยอมปล่อยมือ ไม่ตุนจันทร์หอมหนึ่งหมื่นหนึ่งพันซังของเขากับโรงธูปไปเยี่ยเอาไว้ ตอนนั้นก็คงดูเป็นการเหลือทางรอดให้ตระกูลหลี่ แต่ก็เส้นทางรอดให้ตัวเขาเองเช่นกัน

"เหยาจิ้นเป็นอย่างไรว่าง" คุณกันมาตั้งนาน พุดมาครึ่งค่อนทาง หลี่จวินกลับไม่พุดถึงเหยาจิ้นเลย มู่หวนฉิวจึงอดใจไม่ไหว ถามขึ้นอย่างสงสัย

"นางเป็นบ้าไปแล้ว วันๆ ก็เอาเข็มกับด้ายแทงโน่นนี่ไปทั่ว ไม่กล้าอยู่ใกล้คนแม้ชั่วขณะ อาชีวะ..." หลี่จวินพุดพลางเรียกนางอย่างเคร่งเครียด มู่หวนฉิวเงยหน้าขึ้นอย่างสงสัย ไม่ได้พุดอะไร

"ข้า..." เสียงพุดหลี่จวินดังเลออยู่บ้าง "ข้าซื้อบ้านหลังหนึ่งที่เมืองกวางอัน เพื่อหลบเลี่ยงการตามไล่ฆ่าของพวกนอกกฎหมาย ข้าจึงให้พวกนางสองแม่ลูกไปพักอยู่ที่นั่น" หลังจากนั้นจะเป็นหรือตายก็อยู่ที่วาสนาของพวกนางแล้ว

พุดจบเขาก็มอมู่หวนฉิวอย่างตื่นเต้น

ตอนที่อยู่เมืองชิวหยาง ตระกูลเหยาสองพี่น้องก็เคยเกือบจะบีบมู่หวนฉิวไปสู่ทางตาย แต่ภายหลังรุ่งเรื่องขึ้น นางก็ไม่ได้คิดตั้งใจจะไปแก้แค้นเหยาจิ้นอีก เพียงแค่มิมแล้วปล่อยผ่านไป มู่หวนฉิวเป็นคนใจกว้าง เรื่องที่บีบให้ท่านพ่อไล่เหยาจิ้นไปนั้นเป็นเพราะเหยาจิ้นบีบจนนางร้อนใจก่อน หลี่จวินจึงกังวลใจว่ามู่หวนฉิวจะไม่พอใจในเรื่องนี้

เขาทำเช่นนี้เพราะคิดว่าอย่างไรเสียเหยาจิ้นก็เคยติดตามเขามา ระยะเวลาหนึ่ง ด้วยไม่อยากจะให้นางระหกระเหินจนถูกใครหยามศักดิ์ศรี มู่หวนชิว ถอนใจเอื่อยอยู่ภายใน แอบคิดว่าพูดกันว่าเขาลงมือโหดร้าย แต่จะมีใคร รู้บ้างว่าส่วนลึกในใจเขานั้นซึ่สงสารเป็นที่สุด ถ้าตระกูลเหยาไม่บีบตระกูล หลี่จิ้นไปสู่ทางตายก่อน ตระกูลเหยาก็คงไม่ต้องบ้านแตกสาแหรกขาด เช่นนี้

ที่เหยาจิ้นมีสภาพเช่นวันนี้ก็เป็นเพราะนางหาเรื่องใส่ตัวเช่นกัน

"อาชิว..." เห็นนางนั่งเงียบไม่พูดจา หลี่จวินจึงเรียกนางเสียงเบา "ข้าเพียงแค... ข้ากับนาง..." คิดจะอธิบายว่าเขาไม่เคยชอบเหยาจิ้นเลย ที่จัดหาบ้านให้นางอยู่เช่นนี้ก็เพราะสงสารนาง และไม่ได้คิดจะเลี้ยง ภรรยาเก็บเลยสักนิด อย่างไรก็ตามเสียเหยาจิ้นก็เคยแต่งงานกับเขา นับว่าเป็น สตรีของเขา เขาเป็นบุรุษ จะปล่อยให้นางระหกระเหินให้คนรังแกตามใจ ชอบไม่ได้

คำพูดมาถึงริมฝีปาก หลี่จวินจึงพบว่ามู่หวนชิวยังไม่แต่งงานกับเขา แม้แต่ชอบก็ยังไม่เคยพูด เขาก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะที่จะพูดชี้แจงกับนาง เช่นนี้ แต่หากไม่ชี้แจงเขาก็กลัวว่านางจะเข้าใจผิด ทำลายความชอบที่มี ต่อเขาซึ่งเกิดได้ยากแสนยากนี้ไป เพียงชั่วครู่หลี่จวินกลับเรียบเรียงคำพูด ไม่ถูก

นี่คือสิ่งที่เรียกว่า 'กังวลจนงุนงง'

"ข้าเข้าใจความหมายของพี่..." มู่หวนชิวหลุดหัวเราะออกมา "หวังว่าต่อไปนางจะเรียนรู้จากบทเรียน ไม่เอาแต่ใจอีก ถ้าเรียนรู้ที่จะใจกว้างก็ นับเป็นวาสนาของนาง" เสียงนั้นแม้จะราบเรียบ แต่กลับมีความยินดีที่

ปิดเอาไว้ไม่มีด

ไม่รู้เพราะเหตุใดเมื่อเห็นท่าทางอึดอัดของหลี่จวินที่เหมือนเด็ก
ไม่รู้จักโต มู่หวั่นชิวก็รู้สึกเบิกบานใจเป็นพิเศษ มีช่วงขณะหนึ่ง นางนี้ก็อยาก
จะเ็นเข้าไปประคองโอบหน้าเขาไว้แล้วจับสองสามที

ท่าทางนี้...ช่างน่ารักเหลือเกิน

ฟังออกมาว่ามู่หวั่นชิวเบิกบานใจจริง หลี่จวินก็มีท่าทางเบาใจ เขาค่อย
สงบใจลงได้ เห็นมู่หวั่นชิวดวงตาเปล่งประกายจึงเข้าใจในทันทีว่าตนเป็น
ฝ่ายคิดมากไปเอง เมื่อถูกนางหัวเราะเยาะ เขาก็ถลิ่งต่าจ้องนาง

อาชีวะซักจะรังแกข้าเก่งขึ้นทุกทีแล้ว

เห็นเขาจะซักสีหน้า มู่หวั่นชิวจึงรีบทำหน้าที่เป็นปกติ ก่อนจะเทน้ำชา
ให้เขาเต็มแก้วอย่างเอาใจ ปากก็พูดว่า "พี่หลี่ดื่มน้ำชา"

ยกน้ำชาขึ้นดื่มหนึ่งอีกแล้วหลี่จวินก็กระแอม ก่อนจะเปลี่ยน
หัวข้อสนทนาไป "ท่านลุงชุนรับอาจารย์แปรรูปวัตถุติบมาสามสิบกว่าคน
ครั้งนี้ติดตามเข้ามาตำเียบ่หมดแล้ว คิดว่าอีกสิบกว่าวันก็คงมาถึง อาชีวะ
มีงานให้วุ่นวายอีกแล้ว"

"ข้ากำลังรออยู่เลย..." มู่หวั่นชิวพูดอย่างยินดี "ส่งมอบธูปให้หัวพระ
แล้ว ช่วงนี้ข้าก็ไม่มีอะไรทำอยู่พอดี"

"แม้ว่าโรงธูปไปเียบ่จะรับกิจการของร้านเหยาจี้ลม แต่หากจะ
ยึดครองตลาดของตระกูลเหยายังต้องพึ่งฝีมือของอาชีวะ..." หลี่จวินมอง
หน้ามู่หวั่นชิวอย่างจริงจัง "ร้านเหยาจี้ลมแล้ว อาจารย์ที่มีชื่อก็ออกไปกว่า
ครึ่ง ล้วนถูกร้านวัตถุติบเครื่องหอมอื่นใช้เงินจำนวนมากดึงตัวไป อาชีวะจะ
ประมาทไม่ได้จริงๆ"

"อืม..." มู่หวันชิวพยักหน้า เงยหน้าถามว่า "เมื่อใดร้านหลิศจีถึงจะฟื้นคืนกำลังผลิตขนาดใหญ่ได้อีกเล่า" นางพูดอย่างซุกซน "มีลูกค้าใหญ่อย่างตระกูลหลิซ้าก็ไม่กลัวแล้ว"

"ใกล้แล้ว" หลิจวินพูดว่า "ซ้าเฟิงจะได้รับรายงานลับมา หลายวันก่อนครอบครัวของฉางหมิ่นที่เขาทูเจียวีถูกทหารชายแดนกำจัดไปอย่างลับๆ แล้ว" แล้วพูดเน้นเป็นพิเศษ "รวมทั้งหน่วยกล้าตายแปดพันคนของเขาด้วย ไม่มีเหลือรอดแม้แต่คนเดียว"

"จริงหรือ!" มู่หวันชิวตัวสั่น

"อืม ทั้งตำบลที่ฉางหมิ่นอยู่ถูกกวาดล้างจนสิ้น ได้ยินว่าแม้แต่เด็กอายุสามขวบก็ยังไม่เว้น" หลิจวินพยักหน้า "นี่แสดงให้เห็นว่าฝ่าบาทตัดสินพระทัยจะกำจัดอ่องแล้ว คิดว่าไม่เกินสามเดือนอันคงต้องมีข่าวดีส่งมาแน่นอน" นึกอะไรขึ้นได้ เขาก็หัวเราะแล้วพูดว่า "อาชิวคงไม่รู้ว่าเงินทุนที่ตระกูลเหยาใช้สู้กับตระกูลหลิครั้งนี้ นอกจากตระกูลหลิออกเงินสามล้านตำลึงแล้ว ยังมีหนึ่งล้านตำลึงมาจากฉางหมิ่น ซึ่งเป็นเงินที่อ่องออบลงมืออย่างลับๆ สูญเงินไปสามล้านตำลึงเช่นนี้ เชื่อว่าระยะนี้หลิอู่เตอคงจะอยู่หนึ่งปีก่อน ไม่กล้าหาเรื่องตระกูลของพวกเขาง่ายๆ อีกแน่"

หลิจวินพูดไปก็ขมวดคิ้วขึ้นมา แอบพูดในใจว่าครั้งนี้ตระกูลหวงผู้ได้เรียนรู้แล้วจึงไม่ออกเงินแม้แต่หน่วย สามารถมองหากตานี้ออกเดินริมแม่น้ำรองเท้ากลับไม่เปียก* หวงผู้และผู้นี้นับเป็นศัตรูตัวฉกาจของเขาคนหนึ่ง จะมองข้ามไม่ได้เป็นอันขาด

* เดินริมแม่น้ำรองเท้ากลับไม่เปียก หมายถึงไม่ว่าจะคลุกคลีกับบุคคลหรือสภาพแวดล้อมแบบใดก็ไม่เอนเอียงคล้อยตามไปโดยง่าย

หลี่จวินไม่รู้ว่าที่หวงผู้่อวี่ไม่ได้ลงมือเพราะมู่หวันซิวแอบส่งสัญญาณให้ ทำให้ในใจเขายังระวังหวงผู้่อวี่ขึ้นอีกเป็นหนึ่งในร้อยยี่สิบส่วน

"มิน่าเล่าร้านเครื่องหอมที่ตระกูลหลิวรวบรวมเงินสร้างขึ้นที่ซานเมือง ตะวันออกเพิ่งสร้างฐานเสร็จก็หยุดเสียแล้ว..." มู่หวันซิวเข้าใจทันที "ที่แท้เพราะสูญเสียเงินนี่เอง"

ร้านไปตั้งถูกมู่หวันซิวแย่งชิงมา ด้วยความสนใจหลิวอู่แต่จึงเลือกสถานที่แห่งหนึ่งที่ซานเมืองตะวันออก คิดจะสร้างร้านเครื่องหอมขนาดใหญ่ของตนเองขึ้นมา มิเช่นนั้นด้วยพื้นที่เล็กแคบของร้านอี่เหอ ต่อให้หลิวเฟิงมีชื่อเสียงเพียงใดหรือกุฉินมีฝีมือสูงส่งเพียงใดก็มีโอกาสตระกูลหลิวได้

"ร้านเครื่องหอมของตระกูลหลิวก็มีเพียงร้านอี่เหอเท่านั้น..." หลี่จวินพูดอย่างทอดถอนใจ

มู่หวันซิวส่ายหน้า "รอให้อิ่งอ๋องล้ม ข้าจะทำให้นางไม่เหลืออะไรเลย!" ในน้ำเสียงแฝงความเหี้ยมโหดที่น้อยนัยจะมีให้เห็น

ในชาตินี้นางจะปล่อยหลิวเฟิงกับกุฉินไปง่าย ๆ ไม่ได้!

"อาชิวดูเหมือนจะเกลียดหลิวเฟิงมากนะ" หลี่จวินมองมู่หวันซิวอย่างสงสัย หากเขาไม่ทราบมาก่อนว่ามู่หวันซิวไม่ชอบหรววนอวี่ เขาคงสงสัยว่าเป็นเพราะหรววนอวี่นางจึงได้อัจฉาหลิวเฟิง

คิดจนหัวแทบแตกหลี่จวินก็ยังไม่เข้าใจว่ามู่หวันซิวมีเหตุผลอะไร จึงเกลียดหลิวเฟิงเช่นนี้

มู่หวันซิวเปิดเผยความคิดโดยไม่รู้ตัว นางสะดุ้ง ก่อนจะพูดจาคลุมเครือ "พี่หลิวไม่เห็นหรือว่านางก็เกลียดข้า ในงานเลี้ยงของชนชั้นสูง ก็พยายามกีดกันข้าทุกอย่าง" นางถอนใจอย่างแรง "พวกเราเป็นศัตรูเก่ากัน"

ทันทีที่ผู้หญิงวันชีวิตเกิดใหม่ หลิวเฟิงก็ถูกกำหนดให้เป็นศัตรูเช่นนี้แล้ว เห็นหลังจวินขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิดขึ้นมาจริงๆ ผู้หญิงวันชีวิตจึงรีบเปลี่ยนประเด็นพูดไป "สามารถเอาชนะตระกูลเหยาได้เป็นเพราะโชคดีที่มีแผนดีของพี่หลี่ แต่พี่หลี่กลับให้โรงธูปไปเหยียได้ประโยชน์ใหญ่ไปเสียอย่างนั้น" นางมองหลังจวินด้วยรอยยิ้ม "พี่หลี่ไม่ต้องการกิจการของร้านเหยาจริงๆ หรือ" แล้วพูดอีกว่า "พี่หลี่ไม่ร่วมรับซื้อร้านเหยาจ้ ใจข้าก็รู้สึกไม่สู้ดีเลย"

นางเป็นหนี้เขาเกือบสองล้านตำลึง ตอนนีเพื่อรับซื้อร้านเหยาจี้ยังต้องยืมเงินเขาอีกสามแสน ผู้หญิงวันชีวิตรู้สึกกระวนกระวายใจจริงๆ

"ถ้าตระกูลหลี่เข้ามาคุมกิจการเครื่องหอมเมืองซั่วหยาง วันหน้าต้องกลายเป็นคู่แข่งของโรงธูปไปเสียแน่นอน..." หลังจวินสายหน้า "ก่อนหน้านี้เพราะถูกร้านเหยาจี้กดดัน ข้าจึงต้องวางแผนเปิดร้านวัตถุดิบเครื่องหอมเอง ตอนนี้มีโรงธูปไปเหยียของอาชีวะส่งสินค้าให้ ข้าก็ไม่กลัวแล้ว รอได้โอกาสเหมาะแล้วค่อยถอนร้านออกจากตลาดวัตถุดิบเครื่องหอมของเมืองซั่วหยาง"

หลังจวินพูดไว้ไม่ผิด หากตระกูลหลี่กับโรงธูปไปเหยียอยู่ทำการวัตถุดิบเครื่องหอมและทำการกิจการเครื่องหอมในเมืองซั่วหยางพร้อมกันจริงๆ ข้าหรือเรื่อก็ต้องมีสักวันที่กลายเป็นศัตรูกันแน่ ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว ผู้หญิงวันชีวิตก็รู้ว่าเขาทำทุกอย่างเพื่อให้นางสบายใจ จึงรู้สึกอบอุ่นหัวใจในทันที แต่ว่า...นางขมวดคิ้วขึ้นทันที

ในเมื่อตระกูลหลี่ยอมถอนตัวออกจากตลาดวัตถุดิบเครื่องหอมเองแล้ว นางก็ควรจะถอยก้าวหนึ่งด้วยดีหรือไม่ ถอนตัวออกจากตลาดเครื่องหอมเมืองต้าเหยียเสีย?

หากเป็นเช่นนี้พวกเขา ก็ไม่ต้องหมางใจกันอีก กลายเป็นสหายกันไปตลอดกาล คิดว่าจะต้องขายร้านไปจ้ที่เพิ่งได้มานั้นไป มู่ห้วนซิวก็เกิดความเสียดายขึ้นมา ไม่ใช่เพื่อเงิน แต่เพราะเป็นความรักในการปรุ่เครื่องหอมมากกว่า นางหวังว่าตนจะมีร้านเครื่องหอมเป็นของตนเอง มีสถานที่ที่นางจะแสดงความสามารถได้อย่างสะดวก

เห็นนางเปลี่ยนสีหน้าไปหลายอย่างในเวลาเพียงชั่วครู่ หลีจวินก็เข้าใจความคิดของนางได้ในทันที เขาจึงพูดหยอกล้อว่า "ข้ายังมีหุ้นสองส่วนครึ่งของโรงธูปไปเยี่ยอยู่ ยกตลาดวัดฤๅติบเครื่องหอมเมืองชั่วหยางให้โรงธูปไปเยี่ยทั้งหมด ข้าก็ไม่เสียดายอันใดสักหน่อย แค่นั่งรออาชีพแบ่งผลกำไรให้ข้าก็พอ" เขาเปลี่ยนประเด็นพูดไป "ถ้าอาชีพไม่สบายใจ เช่นนั้นก็แบ่งหุ้นลมให้ข้าอีกสองส่วนสิ"

น้ำเสียงหยอกเย้าแฝงความรักอย่างเต็มเปี่ยมสลายความไม่สบายใจที่อยู่ในใจมู่ห้วนซิวไปได้ในพริบตา นางแอบคิดในใจว่าเมืองต้าเยี่ยมีร้านเครื่องหอมมากมายอย่างนั้น พี่หลีไม่สนใจหรอกถ้าจะมีของข้าเพิ่มอีกสักร้าน เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อห้ามไม่ให้ข้าขายร้านไปจ้่อออกไปในใจรู้สึกตื้นตัน

มู่ห้วนซิวน้ำตาแทบจะไหลลงมา นางกะพริบตาอย่างแรง ถลึงตามองหลีจวินอย่างเง่างอด "ฝันไปเถอะ! หุ้นสองส่วนครึ่งนั้นข้ายังคิดจะเอากลับมาด้วยข้า!" เห็นหลีจวินหน้าตาอ่อนล้า แม้จะไม่อยากให้เขาจากไป แต่นางยังคงลุกขึ้น "พี่หลีรีบกลับไปเถอะ"

"ข้าก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้จะเอาจริงๆ เสียหน่อย เจ้าปวดใจก็มาไล่กันเสียอย่างนั้น" หลีจวินยืนขึ้นอย่างไม่ยั้ง เดินไปได้สองก้าว

เขาก็หมุนตัวกลับมาทันใด "อาชิว..."

มู่หวนชีวเดินตามหลังไปส่งเขา ไม่ทันระวังว่าเขาจะหมุนตัวกลับมา แล้วหยุดยืนกะทันหัน นางจึงถลาเข้าสู่อ้อมอกหนาและกว้างของเขา โดยไม่ทันตั้งตัว มู่หวนชีวสิ้นไปทั้งตัว แม้จะรู้ว่าเขาจงใจทำ แต่นางก็ยังยืนสองแขนไปกอดเขาไว้แน่น

ที่จริงเพียงแค่ออดนางสักนิดก็พอแล้ว แต่เมื่อมีร่างหอมนี้มอยู่ในอ้อมอกเช่นนี้ หลีจวินจึงอยากได้มากกว่านั้น "อาชิว..." เขาพูดเพิ่มพ้ำ "ข้าอยากจูบเจ้า"

ได้ยินเสียงเพิ่มพ้ำดังขึ้นเหนือหัวแล้ว ไบหน่ามู่หวนชีวพลันร้อนผ่าว นางคิดอยากสลัดตัวให้หลุดจากเขาแล้วหนีไป แต่นึกถึงความปรารถนาอยากได้ลูกสักคนของตนเองแล้ว มู่หวนชีวก็ตัดสินใจหลับตาลง สองมือเกาะไหล่เขาแล้วเขย่งปลายเท้าขึ้น ทาบริมฝีปากกลางที่ริมฝีปากของเขา

รับรู้ถึงปลายลิ้นเล็กของนางสอดเข้ามาในปาก ในสมองของหลีจวินก็เกิดเสียงดังครืน ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาจึงโน้มตัวลง ดูดดื่มริมฝีปากนางหนักหน่วงขึ้น มือหนึ่งประคองเอวของนาง อีกมือหนึ่งไม่อยู่นิ่งเลื่อนไปสัมผัสหน้าอกอันอวบอิมของนาง เดิมทาบลงไปเพียงแค่อยังเชิงดูเห็นมู่หวนชีวไม่ได้ขัดขืนหรือหลบหนี หลีจวินจึงใจกล้าบีบคลึงอกอิมนั้น...

เดิมคิดว่าเช่นนี้ก็สามารกลดความปรารถนาได้ แต่ใครจะรู้ว่ายามที่ถูกร่างอ่อนระทวยของมู่หวนชีวแนบติดเช่นนี้ ร่างของหลีจวินราวกับระเบิดจนยากจะทนทานไหว มือใหญ่จึงเลื่อนเข้าไปใต้เนื้อผ้า เพียงแตะผิวเนื้อที่ละเอียดนุ่มเนียนนั้น หลีจวินก็สิ้นไปทั้งตัว เสียงข่มครางออกมาเบาๆ อย่างควบคุมไม่อยู่ หายใจหอบแรงขึ้นมา...

เม็ดเหงื่อไหลลงมาตามหน้าผากของหลี่จวิน เขาพยายามดึงตัว มู่หวนชีวิตมาแนบแผ่นอก อยากจะบดร่างนางเข้ามาในร่างตนเอง มือก็ เลื่อนไปกระซอกกระดูกคอเสื้อของนางลงมา แล้วก้มลงจุมพิตยอดทรวงอก มู่หวนชีวิตตัวสั่นพลางส่งเสียงครางออกมา หลี่จวินหยุดการกระทำลงทันใด "อาชีวะ ข้าอยากได้ตัวเจ้าในตอนนี้อยู่..."

สองแก้มแดงเรื่อ มู่หวนชีวิตไม่พูดอะไร เพียงแค่หลับตาแล้วกอดเขา ไว้แน่น สองขาไม่รู้ว่าป็นไปอยู่บนเอวของเขาตั้งแต่เมื่อใด ผิวกายของ ทั้งสองห่างกันเพียงเนื้อผ้ากัน ตรงท้องน้อยที่อ่อนนุ่มของนางคล้ายสัมผัส เข้ากับแรงปรารถนาที่คับแน่นของเขาอย่างไม่ตั้งใจ

หลี่จวินอุ้มนางเดินไปที่เตียงโดยไม่พูดพล่ามอะไรอีก จนกระทั่งไป ถึงข้างเตียงแล้วเขาก็ชะงักไปทันใด ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ อยู่ หลายครั้งกว่าจะสงบใจลงได้ เขาค่อยๆ ปล่อยตัวนางลงพื้น แล้วจัดเสื้อผ้า ให้นางอย่างซ้าๆ

หากว่าห้ามใจไม่อยู่จนรวบรัดครอบครองตัวนางเช่นนี้ หลังจาก ร่วมรักกันแล้วนางจะต้องเสียใจมากแน่นอน

เขาอยากเก็บช่วงเวลาที่ยดงามที่สุดในคืนวันแต่งงานของพวกเขา! เห็นไฟปรารถนาในดวงตาของหลี่จวินค่อยๆ จางหายไป มู่หวนชีวิต ก็รู้สึกเศร้าใจ...

ชาติก่อนนางเรียนรู้เคล็ดลับมามากมายถึงเพียงนั้น เหตุใดเมื่อเจอ เขาแล้วกลับใช้ไม่ได้ผลเลยเล่า

ว่ากันว่าบุรุษล้วนบ้ำัดต้นหากันทุกคนมิใช่หรือ

เหตุใดนางคิดจะใช้ต้นหาหลอกล่อขอลูกเขาสักคนจึงยากเย็น

เช่นนี้

"อะไรนะ! คนแปดพันคนในเรือนฉางหมิ่นเป็นหน่วยกล้าตายของ อิงอ่องหรือ" ฟังรายงานจากหรววนซีแล้ว สีหน้าของหรววนอวีก็ซีดขาวทันใด "และถูกลอบฆ่าไปหมดแล้ว?"

"ขอรับ" หรววนซีพยักหน้า "ซึ่งเสียงถูกคนแอบส่งตัวกลับมาที่เมือง อันคัง ฝ่าบาททรงสอบสวนจนรู้ความจริงว่าเรื่องจวนหม่าหนึ่งมิใช่ฝีมือ ของชาวทุเจวี่ แต่ฉางหมิ่นเป็นคนทำ ที่จริงเขาก็ถูกส่งตัวกลับอันคังอย่าง ลับๆ แล้ว"

"เป็นไปได้อย่างไร" หรววนอวีส่ายหน้า สีหน้าซีดขาว "เรื่องสำคัญ เช่นนี้ อิงอ่องกลับไม่บอกข้าเขียวหรือ" เสียงพูดชะงักไป เขานึกถึงเรื่องที่ อิงอ่องเคยมีคำสั่งฆ่าซึ่งเสียงมาให้เขา แอบคิดในใจว่า *ที่แท้อิงอ่องก็ทรง ไม่ไว้ใจข้ามาโดยตลอด* เขาเกิดความรู้สึกผิดหวังขึ้นมาราวๆ

"ข้าน่าจะไต่ถามมาว่าอิงอ่องทรงส่งยอดฝีมือหลายสายไปลอบฆ่า ฉางหมิ่นระหว่างทางไปอันคังอย่างลับๆ" กำลังพูดอยู่หรววนซีก็ส่ายหน้า "แต่ น่าเสียดาย ต่อให้ฆ่าฉางหมิ่นหรือทำลายพยานบุคคลจนหมด เชื่อว่าฝ่าบาท ก็คงไม่ให้ความสำคัญกับอิงอ่องอีกแล้วกระมัง" เขามองหน้าหรววนอวี อย่างกังวล "อิงอ่องหมดอำนาจ ใต้เท้าคิดวางแผนล่วงหน้าเถอะขอรับ"

วางแผนหรือ

สีหน้าหรววนอวียังคงซีดขาว เวลาผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงส่ายหน้า อย่างไรเร็วแรง "นับจากท่านอ่องแก้แค้นให้ท่านพ่อข้า ชีวิตของข้าก็เป็น ของเขาแล้ว บุรุษมีชีวิตอยู่ได้ฟ้า ตายเป็นตายสิ จะผิดสัจจะได้อย่างไร"

"แต่ว่า..." หรวนซีรื้อนใจจนใบหน้าแดงก่ำ

หรวนอวีโบกมือ ไม่ได้ให้เขาพูดต่อ "ซีเออร์ริบลงมือเถอะ พาคคนในค่ายลับของตระกูลหรวนออกไปจากที่เลวร้ายแห่งนี้ ไม่ว่าจะด่าเย้ยจะเกิดอะไรขึ้นก็อย่ากลับมามาก!" น้ำเสียงของเขาหนักแน่น ไร้ซึ่งความลังเล

"ได้เท่า..." หรวนซีทรุดตัวลงคุกเข่า "ข้า่น้อยยินดีติดตามร่วมเป็นร่วมตายกับได้เท่า แม้ตายก็ไม่ไป!"

"เจ้าไปเถอะ" หรวนอวีตั้งตัวเขาขึ้นมา "หาสถานที่ที่มีเขาเขียวน้ำใส ชื่อโร่น่าสักหน่อย ภายหน้าถ้าข้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าจะได้มีที่ให้ให้อยู่ด้วย" น้ำเสียงแฝงด้วยความเศร้าสลดของการพลัดพราก

ทันใดนั้นหรวนอวีก็รู้สึกถึงความอ่อนล้าอย่างมาก เขาอยากพามูหวันชีวิตไปหาสถานที่ที่มีเขาเขียวน้ำใส ไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกอีก

ชาตินี้หากมีนางเคียงข้าง ชื่อเสียงลาภยศเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมีก็ได้

แต่ว่านางจะยอมหรือ

ภาพตรงหน้าพลันปรากฏดวงตาเย็นชาคู้่นั้น หรวนอวีรู้สึกเจ็บปวดใจ นางเหมือนดวงดาวที่ลอยอยู่บนฟากฟ้า ไม่ว่าจะพยายามเพียงใดก็ไม่อาจเอื้อมไปได้ถึง

"ได้เท่าทำเพื่ออิงอ่องสุดแรงกายแรงใจมาหลายปี อย่างน้อยก็ได้ทดแทนบุญคุณไปแล้ว" หรวนซีเกลี้ยกล่อมอย่างไม่ยอมแพ้ "ได้เท่าไปกับข้า่น้อยเถอะขอรับ..." เห็นหรวนอวีไม่พูดจา เขาจึงพูดต่อไปว่า "ได้เท่าจงรักภักดีต่ออิงอ่อง แต่ท่านอ่องกลับสงสัยเคลือบแคลงในตัวท่าน หากท่านอยู่ที่นี้ ทุกการเคลื่อนไหวก็จะถูกได้เท่าจ้องคอยควบคุม สู้จากไปไม่ได้

กว่าหรือ"

เมื่อคิดถึงจั่วเฟิงขึ้นมา ก็เห็นว่าอีกฝ่ายนับวันมีแต่จะยิ่งไม่เห็นเขา อยู่ในสายตา ทั้งยิ่งกำเริบเสิบสาน หรวนอนวี้นึกแล้วก็แอบถอนใจ "ใครว่าไม่ใช่เล่า ถ้าไม่มีสิ่งต้องคอยบงการ เขาจะกล้าทำกับข้าเช่นนี้ได้ยังไง"

แต่ว่า... เขาสายหน้า

นางยังอยู่ที่นี้ จะให้เขาจากไปได้อย่างไร

คิดถึงเรื่องคำสั่งลับที่เฟิงได้รับมา ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะให้เขาสังหาร มู่หวนชิวให้ได้

หรวนอนวี้นลั่นขนลุกชู้ด้วยความกลัว เพราะเรื่องรูปให้ไว้พระของแคว้นซือวี อิงต้องจึงเกลียดแค้นนางยิ่งนัก ไม่ว่าจะงานใหญ่จะสำเร็จหรือไม่ เขาก็ต้องสังหารนางให้จงได้!

ในเวลานี้ในใจอิงต้องคงมั่นใจแล้วว่าถ้าไม่มีมู่หวนชิวสักคนงานใหญ่ของเขาคงสำเร็จไปนานแล้ว!

ไม่เพียงแต่อิงต้องเท่านั้น หรวนอนวี้นก็คิดว่าหากไม่มีมู่หวนชิวคอยช่วยปรุงเครื่องหอมชั้นเลิศให้ตระกูลหลี่ครั้งแล้วครั้งเล่า งานใหญ่ของเขา คงสำเร็จไปแล้วเช่นกัน แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้เขาก็ยังทำร้ายนางไม่ลง ไม่อยากเห็นนางต้องเป็นทุกข์ และไม่อยากเห็นนางต้องตายไปอย่างไร้ความผิด

"ได้เข้าไปพร้อมกับข้าน้อยเถิดขอรับ" เห็นหรวนอนวี้นมวดคิ้วไม่พูดจา หรวนอนชิวก็พูดกล่อมต่อไปอย่างทุกข์ใจ

"เจ้ารีบไปเถอะ" หรวนอนวี้นสายหน้า "อิงต้องคงจะรู้เรื่องค่ายลับตระกูลหรวนอนแล้ว ถ้าเข้าไปเกรงว่าจะไม่ทันการ" เสียงนั้นเบาลง แต่

หนักแน่นอย่างมาก

อิงอ่องไม่เชื่อใจเขาเช่นนี้ เขายังจะถวายเป็นชีวิตให้อีกหรือ!

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วหรววนซีก็ปวดใจ น้ำตาแทบจะไหลลงมา สุดท้ายเขาก็พยักหน้าอย่างเด็ดขาด "ข้าแน่นอนจะไปทำตามเดี๋ยวนี้ออ รอให้จัดการทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้วจะรีบกลับมาหาท่านทันที" พูดจบ ไม่รอให้หรววนอวีมีอาการตอบสนองใดๆ เขาก็ประกบมือขึ้น "อิงอ่องไม่ควรค่าจะให้ได้ทำถวายชีวิตให้เลยสักนิด ได้ทำต้องรักษาตัวให้ดีนะขอรับ!"

ส่งหรววนซีไปแล้ว หรววนอวีก็หีบจดหมายลับบนโต๊ะขึ้นมาอีกครั้ง

อ่านไปได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็คิดว่าจดหมายลับบนโต๊ะ แอบคิดในใจว่าถ้าอิงอ่องหมดอำนาจ จนผู้บัญชาการของข้าเกรงว่าคงเป็นที่แรกที่จะถูกกวาดล้าง ความคิดนี้แล่นผ่าน หรววนอวีก็รีบลุกขึ้นทันที

เดินออกจากห้องหนังสือก็พบว่าระเบียบทางเดินนั้นเงียบสงบ องค์กรฯ เห็นเขาเดินออกมาจึงโค้งคำนับ "ได้ให้..."

หรววนอวีโบกมือให้พวกเขาถอยออกไป แล้วเดินไปทางเรือนด้านหลังเพียงคนเดียว

ด้วยรู้ว่าหลิวจินเป็นคู่ต่อสู้ที่เจ้าเล่ห์เพียงใด หน่วยเงาของตระกูลหลิวก็คอยทำงานอย่างลับๆ อยู่ในทุกที่ หรววนอวีจึงไม่เคยเก็บจดหมายลับที่ติดต่อกับอิงอ่องหรือของสำคัญมากๆ อย่างอื่นไว้ในห้องหนังสือเลย เขาสร้างห้องลับขึ้นมาที่ลานด้านหลังก็เพื่อใช้เก็บสิ่งของเหล่านี้โดยเฉพาะ

ความล้มสลายใกล้จะมาถึงแล้ว เขาต้องฉวยโอกาสที่ตนเองยังสามารถไปมาได้อย่างอิสระทำลายของเหล่านี้ทิ้งเสีย

138

เขาเดินมาที่ลานด้านหลังอย่างเร่งรีบ ก่อนจะเห็นสาวใช้ที่ชื่อ
เหมยเซียงยืนอยู่ได้ร่มไม้ นางเห็นเขาเดินมาแต่ไกลก็รีบวิ่งหนีไป...

เหตุใดนางจึงดูรีบร้อนไม่มีระเบียบเช่นนี้

หรววนอวี๋ขมวดคิ้ว กำลังจะเอ่ยปากตะคอกก็เกิดความคิดขึ้นในใจ
จึงกระโดดลอยตัวไปขวางหน้าเหมยเซียงเอาไว้

ประสานเข้ากับสายตาดูร้ายของหรววนอวี๋แล้ว เหมยเซียงก็ทรุดลง
คุกเข่า "ได้ทำไว้ชีวิตด้วยเจ้าค่ะ!"

"เห็นข้าแล้วเหตุใดต้องหลบด้วย"

"พี่หญิงให้ข่าวคอยจับตาดูที่นี้เอาไว้ หากเห็นว่าได้ทำกลับมาแล้ว
จะต้องส่งข่าวให้นางรู้เจ้าค่ะ..."

หญิงผู้อยู่ข้างกายหรววนอวี๋ตั้งแต่เด็ก นางเป็นคนฉลาดและมี
สายตาเฉียบแหลม ทั้งปรนนิบัติเขามาสิบกว่าปีจึงเป็นคนที่เขาเชื่อใจที่สุด

หรววนอวีไม่เคยเชื่อใจอนุของตนเลย ห้องลับแห่งนี้ก็เป็นห้องชีวิตที่คอยจัดการแทนเขามาตลอด

ตอนนี้ห้องชีวิตให้คนมาจับตาดูเขา นางกำลังทำอันใดอยู่กันแน่ ได้ฟังคำพูดนี้แล้วหรววนอวีจึงเอ่ยปากถาม "ห้องชีวิตอยู่ที่ใด"

เหมยเซียงส่ายหน้า "บ่าวเฝ้าอยู่ข้างหน้าตลอด ไม่รู้ว่าห้องชีวิตอยู่ที่ใดเจ้าคะ" ปากบอกว่าไม่รู้ แต่สายตากลับเลื้อยไปทางห้องลับอย่างไม่สบายใจ

มองไปตามสายตาของเหมยเซียงแล้วหรววนอวีก็สะดุ้ง ก่อนจะยกมือขึ้นสกัดจุดนางให้หมดสติแล้วทิ้งไว้ที่ใต้ร่มไม้ ส่วนเขาก็ก้าวเข้าไปในห้องลับอย่างรวดเร็ว

หรววนอวีมาถึงห้องลับ ขณะที่กำลังจะยื่นมือไปคลำหาลูกกุญแจ เขาก็เห็นประตูห้องลับเปิดอยู่ ในนั้นมีเสียงลอดออกมา เขากลั่นหายใจในทันที

"ที่นายท่านต้องการคงจะเป็นจดหมายลับเหล่านี้" รวกับหาอะไรเจอ ห้องชีวิตจึงพูดขึ้นอย่างยินดี

"พี่เอาของเหล่านี้ไป ได้เท่าคงจะพบในไม่ช้า" เสียงของลวีอี่ฉายความหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด

ลวีอี่เป็นสาวใช้ประจำกายหรววนอวีเช่นกัน ได้ฟังบทสนทนาแล้วหรววนอวีก็มีสีหน้าโกรธเกรี้ยว เขาพยายามควบคุมตนเองอย่างเต็มที่เพื่อห้ามไม่ให้ตนฟังประตูเข้าไป แล้วยืนฟังอย่างตั้งใจ

"สนใจอะไรมาไม่ได้แล้ว พ่อแม่เจ้ากับข้าล้วนอยู่ในมือนายท่าน หากไม่ฟังคำของนายท่านก็ต้องตายกันหมดทั้งบ้าน!" ห้องชีวิตพูดอย่าง

ตื่นตระหนก "นายท่านบอกว่าขอเพียงมอบสิ่งเหล่านี้ไปให้ ต่อไปก็จะมี
สุขให้เสพอไม่รู้จบ พวกเรารีบไปกันเถอะ ตอนนี้ได้ทำคงใกล้กลับมาแล้ว"

หงชี่วพูดพลางผลักเปิดประตู เห็นหรวนอวีกำลังยืนหน้าห้องอยู่
ตรงประตู ในสมองก็มีเสียงดังก้อง หงชี่วสั้นไปทั้งตัวแล้วทรุดลงคุกเข่า
"ได้ทำ..."

พลิกมือปิดประตูแล้ว หรวนอวีก็ก้าวเท้าเข้ามาในห้องลับ

"เอาออกมา..." เสียงราบเรียบของหรวนอวีฉายความเย็นเยือกที่แหวง
ทะลุหัวใจ

ลวี้อีตัวสั้น มองไปทางหงชี่วอย่างอึดอัด

หงชี่วหน้าซีดราวคนตาย จากนั้นนางก็โขกหัวไม่หยุด "บ่าวทรยศ
ได้ทำ นับว่าสมควรตายแล้ว แต่ขอได้ทำเห็นแก่ที่บ่าวปรนนิบัติท่านมา
หลายปี ปล่อยคนทางบ้านบ่าวไปเกิดเจ้าคะ"

หรวนอวีมองหงชี่วอย่างเย็นชา ไม่ได้พูดอะไร

รับรู้ถึงพลังอันน่ากลัวกดดันเข้ามา หงชี่วก็ไม่กล้าพูดมากอีก เพียง
หยิบจดหมายปึกหนึ่งออกจากท้องแขนเสื้อยื่นออกไปด้วยมือที่สั่นเทา

รับจดหมายไปแล้ว หรวนอวีก็พลิกดูไปที่ละฉบับ ล้วนเป็นจดหมาย
ลับที่เขาติดต่อกับอิงอ่องทั้งสิ้น "พอบุญธรรมต้องการของเหล่านี้ไปทำ
อันใด" เสียงพูดราบเรียบ แต่กลับเย็นเยือกเสียดแทงกระดูก

หลิวอู่ต่อเลี้ยงเขามาแต่เด็กจนเติบโตใหญ่ ส่งเขาให้เรียนรู้หนังสือ
ทั้งยังให้ฝึกวรยุทธ์ เขาเห็นหลิวอู่ต่อเป็นเสมือนพ่อบังเกิดเกล้า ไม่เคย
สงสัยมาก่อนว่าอีกฝ่ายจะทำร้ายเขา แต่ตอนนี้พบว่าถูกคนที่ไว้ใจที่สุด
ทรยศเช่นนี้ หรวนอวีก็รู้สึกราวกับหัวใจถูกแทงเป็นหมื่นหน เจ็บจนแทบ

จะด้านชา จ้องตรงไปที่หงซิวซึ่งเป็นสาวใช้ที่คอยติดตามเขาตั้งแต่ตอนที่เข้าไปอยู่ในคุกหาสน์ตระกูลหลิวคนนี้แล้ว หรวนอนวี่ก็พลันเกิดความรู้สึกเหมือนไม่รู้จักนางขึ้นมา

"ตระกูลหลิวส่งมอบรูปไว้ให้พระตามกำหนด ฝ่ายบาทจึงพระราชทานรางวัลเป็นพิเศษ ทว่านายท่านกลับเสียหายอย่างหนัก กระทั่งไม่อาจต่อสู้กับตระกูลหลิวได้แล้ว คิดว่าอิงอ่องคงหมดสิ้นอำนาจแล้วเช่นกัน นายท่านจึงสั่งให้บ่าวมาขโมยของเหล่านี้เจ้าค่ะ" เผอิญกับความน่าเกรงขามของหรวนอนวี่แล้ว หงซิวมีหรือจะกล้าปิดบัง "นายท่านคิดจะให้นายน้อยรองหลังเท้าถือสิ่งเหล่านี้ไว้ รอให้ถึงเวลาที่เหมาะสมจึงค่อยยื่นไปพร้อมกับฎีกา เพื่อจะได้สร้างความชอบจากการทำลายอิงอ่อง หากทางให้ได้รับความโปรดปรานจากองค์รัชทายาทเจ้าค่ะ"

หลังเท้า?

หรวนอนวี่นึกขึ้นได้ทันใด หลังเท้าที่เคยติดร่างแหเรื่องอัครเสนาบดีมู่จุนไม่ได้กลับตำเียบมาหลายปีนั้น จู่ๆ เมื่อสามวันก่อนก็มาปรากฏตัวที่คุกหาสน์ตระกูลหลิว หรวนอนวี่พลันรู้สึกแครงแครงหวาด หลิวอู่เต๋อคิดจะฉวยโอกาสนี้พลิกอากูร เตรียมจะใช้เขาหรวนอนวี่เพื่อหาความชอบแล้ว!

เมื่อความคิดนี้แล่นผ่าน เขาจึงถามออกมาว่า "พ่อบุญธรรมทำร้ายข้าเช่นนี้ คิดอยากให้อาเฟิงเป็นม่ายอย่างนั้นหรือ"

เขากับหลิวเฟิงแม้จะแต่งงานไม่สำเร็จ แต่การหมั้นหมายนั่นยังคงอยู่

"เรื่องนี้บ่าวไม่รู้จริงๆ!" หงซิวโหมกหัวไม่หยุด "นายท่านเพียงให้บ่าวมาขโมยจดหมายเหล่านี้เท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นไม่ได้พูดอันใดเลยเจ้าค่ะ"

เรื่องที่จะมอบให้นายน้อยรองเพื่อสร้างความชอบก็เป็นเรื่องที่น่าจะได้ยิน
 หลิวผิงพูดมา"

หลิวผิงเป็นบ่าวประจำกายหลิวอู่เต๋อ สนทนากับหงซิวมาตั้งแต่เด็ก
 โดยทั้งสองได้แอบหมั้นหมายกันอย่างลับๆ แล้ว

พูดจบแล้วก็รู้สึกเหมือนมีกลิ่นอายสังหารพุ่งเข้ามา หงซิวเกิด
 ความหวาดกลัวอย่างไร้ขอบเขตขึ้นในจิตใจ นางไขกหวรรวไก้จิกข้าวสาร
 "บ่าวอู่เพียงเท่านี้ เรื่องที่ควรพูดก็พูดไปแล้ว ขอได้เท่านั้นแก่..."

พูดยังไม่ทันจบฝ่ามือของหรวนวนอวี้ก็ซัดลงมา สมอของทั้งสองพลัน
 แตกกระจาย หงซิวก็กลัวอึดล้มลงบนพื้นทั้งคู่

หรวนวนอวี้ยืนอยู่หน้าคฤหาสน์ตระกูลหลิว เขามองดูประตูแดง
 บานใหญ่และโคมแดงใบใหญ่ที่แขวนอยู่ตรงประตูทั้งปีซึ่งได้ประทับอยู่ใน
 ใจเขามาตั้งแต่เด็กแล้ว หัวใจของหรวนวนอวี้พลันรู้สึกเจ็บปวด

ทั้งที่เลี้ยงดูเขามาหลายปี เหตุใดพ่อบุญธรรมจึง...เหตุใดจึงทำกับ
 เขาเช่นนี้ได้!

เพราะเรื่องของมู่หวนซิว ที่ผ่านมาเขาจึงรู้สึกผิดต่อหลิวเฟิงอยู่บ้าง
 กระนั้นเขาก็ได้สาบานในใจไว้แล้วว่าวันหน้าหากสามารถแต่งงานกับ
 มู่หวนซิวได้จริง ไม่ว่าจะตนเองจะโปรดปรานนางเพียงใด เขาก็จะไม่ให้นาง
 ทำลายศักดิ์ศรีของหลิวเฟิงได้เป็นอันขาด

ตำแหน่งภรรยาเอกของเขาจะเป็นของหลิวเฟิงตลอดไป!

ที่ให้หรววนซีพาคืนในค่ายลับและเงินทองจากไปก่อน เขาก็ทำเพื่อ
 ให้พ่อบุญธรรมและหลิวเฟิงได้มีที่อยู่มิใช่หรือ

แขนนั้นยกขึ้นแล้ววางลง วางลงแล้วยกขึ้น ห้วนอวีไม่อาจรวบรวมความกล้าเข้าไปถามหิ้วอู่ต่อได้

ทันใดนั้นเขาก็กระโดดลอยตัวข้ามหลังคาบ้านเข้าไป เดินมาถึงห้องหนังสือของหิ้วอู่ต่ออย่างคุ่มเคย ทว่าหิ้วอู่ต่อไม่ได้อยู่ในห้อง ห้วนอวีจึงมุ่งไปที่ห้องของหิ้วเฟิง ขยับกระเบื้องหลังคาบนห้องออกเป็นช่องเล็ก แล้วก็หันมามองลงไป ก่อนจะเห็นหิ้วอู่ต่อกำลังนั่งคุยกับหิ้วเฟิงอยู่ในห้อง

"ถึงอาเฟิงตายก็ไม่แต่งงานกับพี่รอง!" หิ้วเฟิงตะโกนอย่างสุดแรง "อาเฟิงชอบพี่สาม พวกเราหมั้นหมายกันแล้ว กระทั่งลี้กันไปทั่วเมือง ต้าเยี่ยแล้วด้วย!"

"หมั้นแล้วก็ถอนหมั้นได้" หิ้วอู่ต่อพูดกล่อมอย่างอดทน "พ่อทำเช่นนี้ก็เพราะหวังดีกับเจ้า" เขาถอนหายใจ "องค์รัชทายาทถูกปล่อยออกจากวังหยงอันแล้ว แม้จะยังไม่มีพระราชโองการคืนตำแหน่งองค์รัชทายาทอย่างชัดเจน แต่ฝ่าบาททรงอนุญาตให้เขาเดินไปมาในหองทรงพระอักษรได้แล้ว ด้านแถบเขาอู๋เจี๋ยก็เปลี่ยนคนป้องกัน พ่อส่งสายลับไปหลายทางล้วนสืบข่าวของฉางหมิ่นไม่ได้เลย เกรงว่าเขาคงจะประสบเคราะห์ี่ไปแล้ว" หิ้วอู่ต่อน้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวล "เรื่องของอิงอ๋องลำนี่เกรงว่าคงจะจมแล้ว!"

"พี่สามอายุนี้้อย ทั้งยังเก่งกล้า ฉลาดคิดการดี วรยุทธ์ก็สูงส่ง พวกเราไม่พึ่งอิงอ๋องก็สามารถรุ่งเรืองได้เช่นกัน!"

"ช่างไร้เดียงสานัก!" หิ้วอู่ต่อตอบโต้ะอย่างแรง "เมื่ออิงอ๋องล้มแล้ว อวีเอ๋อริก็จะเป็นคนแรกที่ต้องตาย!"

ถูกความโกรธแค้นของบิดาทำให้ตกใจ หลิวเฟิงก็ตัวสั่น นางตะลึง
มองหน้าบิดาจนลึ้มพูด

ผ่านไประยะใหญ่จึงร้องไห้โฮขึ้นมา

"อาเฟิงอายุยังน้อย ย่อมไม่รู้ว่าการแย่งชิงบัลลังก์นี้แต่ไหนแต่ไรมา
ก็เป็นเช่นเจ้าตายช้าอยู่" หลิวอู่เต๋อเสียดเสียงพูดอ่อนลง "อวีเออร์เป็นทหาร
ของอิงอ๋อง ทั้งยังเป็นขุนนางที่สร้างความสำเร็จด้วยการฆ่าอัครเสนาบดีผู้
ถ่างครีษทหายาทขึ้นครองบัลลังก์เมื่อใด คนแรกที่จะไม่ปล่อยไว้ก็คือเขา"
แล้วเปลี่ยนประเด็นพูด "ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็แล้วไปเถอะ ด้วยกำลังทรัพย์
ของตระกูลหลิวพอยังสามารถใช้เงินซื้อความปลอดภัยของอวีเออร์ได้
แต่เรื่องจันทน์หอมครั้งนี้ตระกูลหลิวสูญเสียเงินไปถึงสามล้านตำลึงภายใน
คืนเดียวเสียว่ะ!" พูดตัวเลขนี้ออกมาแล้ว หลิวอู่เต๋อก็กวาดใจจนแทบเด็น
ทั้งแค้นหรวนอวีจันเข้ากระดูก เขาจึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด "เดิมทีพ่อก็
ไม่คิดจะก้าวเข้าไปในน้ำขุ่นนี้หรอก แต่อวีเออร์กลับเอาจดหมายลับของ
อิงอ๋องมา..."

"แต่ว่า..." พูดถึงเรื่องนี้หลิวเฟิงก็รู้ว่าท่านพ่อแค้นหรวนอวีเฟียงใด
นางจึงลดเสียงพูดลง

"แต่ว่าอวีเออร์มิใช่มังกร!" ไม่รอให้หลิวเฟิงพูดจบ หลิวอู่เต๋อก็กวาด
ต่อไป "ตอนแรกพ่อมองผิดไปเอง คิดว่าเขาเป็นมังกร จนเกือบจะทำลาย
ชีวิตของอาเฟิงไปแล้ว!" เขารู้สึกเสียใจภายหลัง "โชคยังดีที่อาเฟิงกับเขา
ยังไม่ได้เข้าพิธีกัน!" เขาเปลี่ยนประเด็นพูด "หลังเทามีหลักฐานที่อิงอ๋อง
ทรงวางแผนชิงบัลลังก์แล้ว รอเพียงแค่ว่าเวลาที่เหมาะสม หลังจากที่เขา
สร้างความชอบแล้วพ่อก็จะคุยกับอวีเออร์เรื่องถอนหมั้นพวกเจ้าสองคน

พี่สามเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก แล้วจะเป็นศัตรูกันได้อย่างไร"

"เรื่องนี้ฝังอยู่ในใจพ่อมานานแล้ว" หลิวอู่เต๋อถอนหายใจ "ตอนแรก
ที่เห็นพวกเจ้ามีความรักเพิ่มมากขึ้นทุกทีนั้น หัวใจพ่อก็เหมือนจะหายใจ
ไม่ออก"

"เรื่องนี้จริงหรือ" คิดถึงตอนที่ท่านพ่อเคยขัดขวางไม่ให้พวกตนรัก
กันในทุกๆ ทาง หลิวเฟิงก็เหมือนจะพอเข้าใจขึ้นมา "ตอนแรกท่านพ่อ
ยื่นกรานไม่อนุญาตให้ลูกสนิทสนมกับพี่สามก็เพราะเรื่องนี้หรือ"

"ใช่แล้ว" หลิวอู่เต๋อพยักหน้า "พ่อมักจะฝันเห็นภาพหลังจากที่เขา
แต่งงานกับเจ้าแล้วเขารู้ว่าพ่อเป็นคนร้ายตัวจริงที่ฆ่าล้างตระกูลของเขา
ใช้ทุกวิถีมาทรมานเจ้าทุกวัน นับจากวันที่พ่อรับปากให้พวกเจ้ารักกัน
หลายปีมานี้พ่อก็ไม่เคยนอนหลับสนิทเลย ครั้งนี้ดีแล้ว ให้เขาตายไปพร้อมกับ
อ๋องอ๋อง ไปพบพ่อบังเกิดเกล้าของเขาในปรโลก พ่อก็ไม่ต้องกังวลว่าเขา
จะรังแกอาเฟิงของพ่อแล้ว"

ราวกับสิ่งที่แบกเอาไว้มานานหลายปีได้รับการปลดปล่อย หลิวอู่เต๋อ
เปล่งเสียงหัวเราะประหลาดออกมาราวกับปีศาจ

ทำให้หรวนอนวี่ที่อยู่บนชื้อหลังคาชนลุกไปทั้งตัว

"มันเกิดเรื่องอะไรกันแน่" หลิวเฟิงเสียงเปลี่ยนไปเช่นกัน นางเขย่าตัว
บิดาอย่างแรง "ท่านพ่อรีบเล่ามาสิ!"

"จะว่าไปแล้ว นั่นเป็นเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อน..." ยกถ้วยชาขึ้นดื่ม
อีกใหญ่แล้ว หลิวอู่เต๋อก็เริ่มเล่าออกมา "ตอนนั้นพ่อยังหนุ่ม มีพลังกำลัง
ไม่รู้อันตรายของยุทธภพ พ่อได้ยินว่าอาวุธทหารขายได้เงิน พ่อก็ใช้ความ
เป็นสหายกับลูเหวินแม่ทัพเงินกู้ร่วมมือกับเขาขายม้าและอาวุธทหาร

ให้กับทู่เจี๋ย สิ่งเหล่านี้ล้วนยกยอกออกมาจากค่ายทหารของแม่ทัพจู ทั้งสิ้น แล้วให้พ่อเป็นคนขนออกไป เพียงพริบตาก็หาเงินกลับมาได้จำนวน มาก..."

คิดถึงเงินก้อนโตที่ได้มาในตอนนั้นแล้วสองตาหิ้วอุเตอร์ก็พลัน เปลี่ยนประกาย แต่แล้วก็สลดลงไป "น่าเสียดายที่การหาเงินครั้งนี้กลับอยู่ ได้ไม่ยั่งยืน ท่านพ่อของอวีเออร์เป็นราชเลขาธิการในตอนนั้น ตอนที่ สอบสวนคดีความขัดแย้งเรื่องเกลื่อของชาวเมืองชายแดนทู่เจี๋ยก็พบ เรื่องลอบขายอาวุธทหารนี้เข้า เขาจึงแอบตรวจสอบพ่อไปด้วยเลย"

"เขาตรวจสอบเจอหรือ" หลิวเฟิงฟังแล้วหน้าซีด นางถามอย่างตื่นเต็น "ถ้าเรื่องถูกเขาตรวจสอบเจอได้ง่ายดายเพียงนั้น พ่อก็คงไม่มี วันนี้แล้ว" หลิวอุเตอร์หัวเราะอย่างเยินชา "ได้ยินว่าราชเลขาธิการแอบ ตรวจสอบเรื่องการลอบขายอาวุธทหาร พ่อกับแม่ทัพจูกี้กินไม่ได้นอนไม่หลับ สุดท้ายก็ตัดสินใจอย่างเร่งด่วนซื้อตัวคนทู่เจี๋ยสร้างหลักฐานปลอม ใส่ร้ายราชเลขาธิการว่าสมคบกับทู่เจี๋ย มู่ซีในตอนนั้นเฟิงจะขึ้นเป็น อัครเสนาบดี กำลังเป็นที่โปรดปราน บังเอิญเข้ากับราชเลขาธิการมี ความเห็นไม่ลงรอยกันเรื่องแนวทางปฏิบัติที่มีต่อทู่เจี๋ย ทั้งยังเคยมี ปากเสียงกันอย่างหนักกลางท้องพระโรง พ่อกับแม่ทัพจูเห็นว่าเป็นโอกาส อันดีจึงส่งคนเอาหลักฐานปลอมไปยื่นให้กับมือมู่ซี"

"ลูกได้ยินว่าอัครเสนาบดีมู่เป็นคนฉลาด เก่งเรื่องการวางแผน เหตุใดเขาจึงเชื่อง่ายดายเช่นนี้" หลิวเฟิงถามอย่างสงสัย

"อาเฟิงพูดไม่ผิด ถ้าเป็นในยามปกติเขาอาจจะไม่เชื่อ..." หลิวอุเตอร์ พยักหน้า "แต่พ่อกับแม่ทัพจูใช้โอกาสได้ดี ตอนนั้นชาวทู่เจี๋ยเข้ามา

รุกรานชายแดนของเราบ่อยครั้งทำให้ฝ่าบาทปวดพระเศียรมาก อีกทั้งเพิ่งผ่านอุทกภัยใหญ่ที่ร้อยปีจะมีสักครั้งมา เสียเงินในคลังราชสำนักไปช่วยราษฎรจนหมด ด้วยเหตุนี้มูซึในฐานะอัครเสนาบดีจึงคิดจะเจรจาสงบศึกให้ราชสำนักได้มีเวลาหายใจอีกสองสามปี รอให้มีโอกาสที่พร้อมทางทหารและเสบียงแล้วตั้งใจค่อยเปิดศึกกับทูเจวียอีกครั้ง แต่ว่า..."

เขาเปลี่ยนประเด็นพูดไป

"ราชเลขาธิการกลับเลือดร้อนคัดค้านนโยบายเจรจาสงบศึกนี้พูดอย่างหนักแน่นว่าการเจรจาสงบศึกจะเป็นการช่วยให้คนร้ายทำเลวได้ประกาศจะทำศึกกับชาวทูเจวีย เรื่องจะทำสงครามหรือเจรจาสงบศึกต่างก็ได้เถียงอย่างไม่มีใครยอมแพ้ มูซึได้รับจดหมายลับการสมรู้ร่วมคิดที่องค์ชายทูเจวียเขียนให้กับราชเลขาธิการด้วยตนเองเช่นนี้แล้วยังจะไม่เชื่อได้อีกหรือ เขาจึงรีบยื่นฎีกาแจ้งว่าราชเลขาธิการทรยศแผ่นดินสมคบศัตรู บอกว่าที่เขาเป็นตัวตั้งตัวตีให้ทำศึก เพราะร่วมกับคนทูเจวียทำลายแคว้นต้าโจวทั้งในและนอก..."

หลิวอู่เต๋อส่ายหน้า "ฝ่าบาททรงอ่านจดหมายลายมือขององค์ชายจากทูเจวียแล้วก็ตกพระทัยจนสีพระพักตร์เปลี่ยน เกรงจะแหวกหน้าให้ฐู่เต๋นจนปล่อยให้ราชเลขาธิการหลบหนีไปเสียก่อน ฝ่าบาทจึงฆ่าล้างจวนราชเลขาธิการโดยไม่ได้สอบสวนเลย คนสองร้อยกว่าชีวิต บุรุษถูกฆ่าสตรีถูกขายเข้าหอนางโลมขุนนาง"

"แล้วเหตุใดท่านพ่อจึงช่วยพี่สามเอาไว้" หลิวเฟิงหน้าซีดขาวแววตาเศร้าสลด "ในเมื่อเป็นศัตรู ไยจึงไม่ฆ่าให้หมด ตัดรากถอนโคน!"

หากตอนนั้นท่านพ่อฆ่าหรวนอวีหรือไม่ได้ช่วยเขาเอาไว้ นางก็

ไม่ต้องพบกับเขา

ตอนที่ยกเลิกงานแต่งงาน พวกเขาเคยมีปากเสียงกัน เคยหาเรื่องกัน หากสามารถลืมเลือนเขาได้นางก็คงลืมไปแล้ว ยังจะต้องถ่วงเวลามาถึงตอนนี้และไม่ยอมถอนหมั้นเพื่ออะไรอีก นี่เป็นเพราะรักแห่งความรักได้ฝังรากลึกนานแล้ว แต่ท่านพ่อกลับบอกนางว่าคนรักที่ตนเองรักมานานหลายปีเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ สิ่งนี้จะให้นางรับได้อย่างไร

หลิวเฟิงมองหน้าบิดาด้วยความเย็นชา รู้สึกว่าเขาโหดร้ายมาก

"ตอนนั้นพ่อก็อยากฆ่าเขา!" เห็นแววตาโหดครวญของลูกสาวแล้ว หลิวอู่เต๋อก็ถอนหายใจ "เป็นความผิดพลาดจนทำให้เราเพิ่งต้องมีเคราะห์ในรักนี้ ตอนแรกที่จวนราชเลขาธิการถูกฆ่าล้าง เกรงว่าจะเหลือผลร้ายเอาไว้ พ่อจึงไปตรวจสอบด้วยตนเองอีกครั้ง ตอนกลับมา ก็ได้พบอวีเออร์ที่ขอทานไปทั่ว จากภาพวาดของสายลับ พ่อจำได้จริงๆ ว่าเขาก็คือลูกชายคนเล็กของราชเลขาธิการ จึงพาเขากลับมาที่คฤหาสน์ตระกูลหลิว เดิมคิดว่าหลังจากพากลับมาที่คฤหาสน์ตระกูลหลิวแล้วจะฆ่าทิ้งไม่ไห้ใครรู้เสีย ใครจะรู้ว่ากลับถึงคฤหาสน์ก็ได้ยื่นรายงานจากสายลับว่าตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยที่เล่าลือกันตกอยู่ในมือราชเลขาธิการ พอได้รับข่าวนี้แล้ว คิดถึงตอนที่ไปตรวจจวนราชเลขาธิการกลับไม่เจอตำราเล่มนี้ ตอนนั้นพ่อสงสัยว่าตำราเล่มนั้นจะอยู่ในตัวอวีเออร์จึงเก็บเขาเอาไว้"

"แต่หลังจากท่านพ่อรู้แล้วว่าตำราเล่มนั้นไม่ได้อยู่ที่ตัวพี่สาม เหตุใด..."

เหตุใดยังไม่ฆ่าเขาอีก!

พูดได้เพียงครึ่งเดียวหัวใจหลิวเฟิงก็บีบตัวจนเจ็บ คำว่า 'ฆ่าเขา' เพียงแค่คิดจะพูดก็พูดไม่ออกเสียแล้ว

"ถ้ารู้แต่แรกว่าอาเฟิงจะชอบเขา พ่อก็คงคิดจะฆ่าเขาอีกครั้งไปแล้ว แต่เพราะตอนนั้นเลี้ยงดูเขามาได้เกือบสองปี เขาน่ารัก เชื่อฟัง และฉลาดหลักแหลม ไม่ว่าจะเรื่องใดเพียงชี้แนะก็เข้าใจทำให้พ่อตัดใจไม่ลงจริงๆ" หลิวอู่เต๋อถอนใจ รู้สึกเสียใจที่ไม่ทำเช่นนั้นในตอนแรก "ต่อมาเห็นอาเฟิง ก่อเรื่องราวมากมาย ในที่สุดพ่อก็ตัดสินใจจะฆ่าเขา ใครจะรู้ว่าเขากลับ ถูกอู่ชวีจื่อที่ท่องเที่ยวมาถึงเมืองต้าเยี่ยหมายตาเข้าเสียได้ จะขอรับเป็นศิษย์ในสำนัก พ่อเองก็ได้ยินสายลับบอกมาว่าชิงอ๋องปิดชื่อแซ่ฝีกุยุทธ์อยู่ในสำนักของอู่ชวีจื่อ เห็นอู่ชวีจื่อชอบอวี๋เออร์เช่นนี้ พูดว่าเขาเป็นคนมีฝีมือเหมาะจะฝึกวรยุทธ์ ปีนั้นพ่อดีแม่ทัพจูปวยตายไป คิดว่าคนที่รู้เรื่องนี้ ล้วนตายหมดแล้ว พ่อจึงตัดสินใจส่งเขาไปอยู่ในสำนักอู่ชวีจื่อที่เขาอวิ้นสยาหวังว่าภายหน้าจะอาศัยเขาเข้าหาชิงอ๋องแล้วจะได้สร้างความรุ่งเรืองให้ตระกูล ใครจะรู้ว่า..." คิดถึงตระกูลหลิวที่เฟิงสูญเสียเงินสามล้านตำลึงไป คิดถึงชิงอ๋องซึ่งสูญเสียอำนาจบารมีแล้ว หัวใจของเขาก็เหมือนถูกมีดกรีดที่ละแผลจนรู้สึกเจ็บขึ้นมา พูดต่อไปอีกไม่ไหว

ผ่านไปครู่ใหญ่จึงผ่อนลมหายใจ "ตอนนี้อาเฟิงรู้ทุกอย่างหมดแล้ว ก็ลืมเขาไปเถอะ"

"พี่สามเคยถูกคนงานคนนั้นทำให้หลงใหล ทำให้อาเฟิงเสียใจหลายครั้ง หากลืมได้อาเฟิงคงลืมไปนานแล้ว!" ผ่านไปครู่ใหญ่หลิวเฟิงจึงพูดขึ้นมาอย่างเศร้าสลด นางทรุดลงคุกเข่า "ท่านพ่อก็ให้ลูกได้สมหวังเถอะ ผ่านไปนานหลายปีแล้ว หากท่านไม่พูด พี่สามก็ไม่มีทางรู้เรื่อง

เหล่านี้แน่นอน..." คิดถึงว่าตนเองเติบโตมาพร้อมกับหรววนอวี เห็นความบ้าคลั่ง ดื้อรั้นขายอยู่ในดวงตาหรววนอวีทุกครั้งทีพุดถึงความแค้นตระกูล หลิวเฟิงก็อดกลัวไม่ได้ นางสาวหน้าอย่างแรง ก่อนจะพุดหลุดออกตนเองว่า "ท่านพ่อกับอาเฟิงไม่พุด พี่สามก็ไม่มีทางรู้เรื่องเหล่านี้ ต่อไปอาเฟิงจะไม่เอาแต่ใจอีก มีใจให้เขาเพียงผู้เดียว โถโทษให้กับท่านพ่อ!"

"อาเฟิงเลอะเลือนเสียจริง!" หลิวอู่เต๋อสีหน้าเปลี่ยนไป "ถ้าอิงอ่องได้อำนาจ เรื่องอัครเสนาบดีมู่ถูกใส่ร้ายก็จะจมอยู่ในใต้ก้นทะเล อวีเออร์ยอมไม่มีทางรู้เรื่องนี้แน่" เขาสายหน้าอย่างสิ้นหวัง เสียงพุดค่อยๆ แผ่วลง "ตอนที่ตระกูลหรววนถูกฆ่าล้างตระกูล ทางการค้นไม่เจอหลักฐานอื่นที่ ท่านพ่อของอวีเออร์ติดต่อกับชาวทูเจวีย เมื่อไคร่ครวญถึงนิสัยของ ราชเลขาธิการแล้วมู่ซี้ก็รู้ว่าตนเองฆ่าผิดคน แต่เมื่อทำผิดไปแล้ว โดยเฉพาะคดีนี้ฝ่าบาททรงตัดสินด้วยพระองค์เอง เขาจะพลิกคดีง่าย ๆ ได้อย่างไร ต่อมาอวีเออร์ก็ค่อยๆ เติบโตขึ้น พอดอกมาก็ติดตามอิงอ่องไปเป็นขุนนาง ในราชสำนัก เพราะเห็นเงาร่างๆ ของใต้เท้าราชเลขาธิการบนใบหน้าเขา แวบแรกที่อัครเสนาบดีมู่เห็นก็จำได้ว่าเขาเป็นลูกอดีตราชเลขาธิการ ถ้าเป็นคนอื่นก็คงตัดรากถอนโคนไปด้วยแล้ว แต่ว่าอัครเสนาบดีมู่เป็นคนเถรตรง ด้วยรู้สึกละอายใจต่อใต้เท้าราชเลขาธิการ แต่ไม่รู้ว่อาวีเออร์กับอิงอ่องเป็นศิษย์สำนักเดียวกันจึงตั้งใจดูแลเขาเป็นพิเศษ ผลปรากฏว่าทำให้อวีเออร์ได้ช่องว่าง..."

หลิวอู่เต๋อสายหน้าแล้วถอนหายใจ "แต่ถ้าองครักษ์ทนายาทขึ้นครองราชย์ คงจะพลิกคดีให้อัครเสนาบดีมู่เป็นคนแรก แล้วก็ขุดหาที่มาของเรื่องราว มีความเป็นไปได้ที่จะตรวจสอบเรื่องในอดีตนั้นพบ" ใน

แวตตาฉายความดูร้าย "แผนการในตอนนี้มีเพียงอีวีเออร์ต้องตายเท่านั้น!
ทำให้องค์รัชทายาททตรวจสอบเบื้องหลังของอีวีเออร์ไม่ได้ก็จึงจะปิดบัง
เรื่องนี้ได้ ปกป้องชีวิตตระกูลหิวของเรา!" หลิวอู่ต่อมมองลูกสาวอย่าง
เศร้าสลด "อาเฟิงจะล้างตระกูลหิวเพราะความรักของตนเองอย่างนั้นหรือ"

"ท่านพ่ออย่าพูดอีกเลย!" หลิวเฟิงฟูปลงบนหัวเข้าหลิวอู่ต่อแล้ว
ร้องไห้โฮ

"เมื่อควรตัดแต่ไม่ตัดก็ต้องรับผลร้ายเช่นนี้ ตอนแรกถ้ามุซึไม่สนใจ
ความละเอียดใจที่เคยมีนั้น ถ้าตอนนั้นที่พบชาติกำเนิดของอีวีเออร์และ
ฆ่าเขาไปเสีย จะทำให้บ้านแตกสาแหรกขาดได้อย่างไร" หลิวอู่ต่อขยี้ผม
หลิวเฟิงเบาๆ "อาเฟิงอยากให้ตระกูลหิวของเราเป็นตระกูลมู่ที่สอง
หรือ" เขาถอนหายใจเอื่อย "พ่อแก่แล้ว อีวีเออร์อยากได้ชีวิตของพ่อก็
ช่างเถอะ พ่อไม่เสียตาย แต่อาเฟิงยังเด็กนัก หากต้องอยู่คนเดียวอย่าง
ลำบากบนโลกนี้แล้วปล่อยให้เขาวิ่งแกลไป พ่ออยู่ในปรโลกก็ยากจะตาย
ตาหลับได้" ในน้ำเสียงฉายความเศร้าอย่างไร้ขีดจำกัด ทำให้หลิวเฟิง
ร้องไห้จนพูดไม่ออก

ตอนหลิวอู่ต่อทำการค้าที่ชายแดนทงเจวีย เขาถูกชาวทงเจวียจู่โจม
จนบาดเจ็บถึงจุดให้กำเนิดชีวิต จำต้องไว้บุตรคนที่สองไปชั่วชีวิต มี
หลิวเฟิงเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว เพื่อให้กิจการตระกูลที่สร้างมากับมือมี
คนสืบทอด เขาจึงรับเลี้ยงลูกชายไว้ห้าคน บอกว่าเลี้ยงลูก แต่แท้ที่จริง
แล้วอยากให้หนึ่งในนั้นเป็นลูกเขยของตนเอง

ในจำนวนห้าคนนี้ เดิมทีคนที่เขาหมายตาไว้คือลูกคนที่สองหลังเทา
ซึ่งเป็นคนสุภาพอ่อนโยน มีความรักในตัวหลิวเฟิง แต่ว่าหลังเทาเป็นศิษย์

ที่อัครเสนาบดีมีภูมิใจ หลังจากอัครเสนาบดีมีฎุให้ร้ายแล้วเขาจึงพลอย
รับเคราะห์ไปด้วย ถูกลดขั้นหนึ่งขั้น ส่วนหรววนอวีที่ติดตามอิงอ่องกลับ
รุ่งเรืองขึ้น หลิวอู่เต๋อจึงเปลี่ยนมาเลือกเขาแทน

แม้จะเลือกหรววนอวี แต่เขาก็ยังแอบติดต่อกับหลิวเพ็งอยู่เสมอ
ด้วยกังวลว่าหากอิงอ่องสิ้นอำนาจแล้ว อย่างน้อยเขาก็สามารถใช้พลังเทพ
บินไปหาองค์รัชทายาทได้

ตอนนี้ในที่สุดก็ได้ใช้งานจริงๆ

วิธีที่ควรใช้ล้วนใช้หมดแล้ว เห็นหลิวเพ็งร้องไห้ ไม่ยอมรับปาก
สุดท้ายหลิวอู่เต๋อก็ขบขามแน่น "ก็ได้ในเมื่ออาเพ็งเป็นตายก็จะแต่งงาน
กับอวีเออร์ เช่นนั้นพอจะเอาชีวิตนี้ให้อวีเออร์แลกกับชีวิตทั้งตระกูล!" เขา
ทำท่าทางเหมือนทหารหาญที่ตัดแขนตนเอง

"ท่านพ่อ..." หลิวเพ็งเรียกอย่างเศร้าสลด "อาเพ็งรับปาก อาเพ็ง
รับปากแต่งงานกับพี่รอง!"

"ดี..." หลิวอู่เต๋อถอนลมหายใจอย่างแรง ดวงตาฉายประกายสดใส
กำลังจะเอ่ยปากปลอบใจสักสองสามประโยคก็รู้สึกว่ามีแผ่นหินได้
ผ่าเท้าสั้นเบาๆ หลิวอู่เต๋อสะดุ้ง

"ใคร!" เขาเงยหน้าขึ้นทันใด

"ท่านพ่อ..." หลิวเพ็งหยุดร้องไห้แล้วเช่นกัน

ปล่อยให้ตัวหลิวเพ็งแล้ว หลิวอู่เต๋อก็รีบเดินออกจากห้อง
นอกประตูมีลมพัดเอื่อยพร้อมกลิ่นหอมของดอกไม้ลอยมาเข้าจมูก
ยังจะมีเงาคนเสี้ยที่ใด

องค์รัชชชุดดำสี่คนยืนตัวตรงอยู่ที่ปากประตูเรือนซึ่งไกลออกไป

เห็นเขาเดินมาจึงพากันโค้งคำนับ "คารวะนายท่าน"

"เมื่อครู่ในเรือนนี้มีใครเข้ามาหรือไม่" ปากพูดถาม แต่สายตา
หลิวอู่เต๋อกลับกวาดมองไปทางยอดไม้บนหลังคา

"ไม่มีขอรับ" องครักษ์ส่ายหน้า สายตาก็มองไปยังบนหลังคาที่
ว่างเปล่าเช่นกัน "ป่าวทำตามที่นายท่านสั่ง ฝ้าอยู่ตรงนี้ตลอด"

เพราะต้องปรึกษาเรื่องแผนทำร้ายหรวนอนี้ องครักษ์หลายคนก็
หลิวอู่เต๋อเลือกมาจึงล้วนเป็นยอดฝีมือ หากมีคนลอบเข้ามาจริง พวกเขา
ไม่มีทางไม่รู้อะไรเลย คิดถึงตรงนี้หลิวอู่เต๋อก็แอบสบายใจ

แต่เมื่อคิดถึงแรงสะเทือนที่รับรู้ได้เมื่อครู่ เขาก็เกิดความไม่สบายใจ
ขึ้นมาวางๆ อีกครั้ง

"ท่านพ่อ..." กำลังมองไปโดยรอบ หลิวเฟิงก็วิ่งออกมา "เกิดเรื่อง
อะไรขึ้น" นางไม่เป็นวรยุทธ์และด้วยอารมณ์อ่อนไหวจึงไม่ได้รับรู้ถึงแรง
สะเทือนเมื่อครู่

เห็นนางร้องไห้จนตาบวมแดง เกรงว่าจะถูกองครักษ์เห็นพิรุณเข้า
หลิวอู่เต๋อจึงรีบดึงนางเดินกลับไปข้างใน "ข้างนอกลมแรง อาเฟิงเข้าเรือน
ไปคุยกันเถอะ"

สองพ่อลูกกำลังเดินอยู่ก็มีสาวใช้รีบวิ่งมาตาม "เรียนนายท่าน
คุณหนูใหญ่ ประมาจารย์ก็มีเรื่องด่วนขอพบคุณหนูใหญ่เจ้าค่ะ"

กู่ฉิน?

ตอนนี้นางมาวุ่นวายอะไรด้วย

สองพ่อลูกสบตากัน หลิวอู่เต๋อจึงเอ่ยปากพูด "ไป พ่อจะไปกับอาเฟิง"

139

"ข้าสงสัยว่าตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยจะอยู่ในมือ
ปรมาจารย์ไป!" พอสองพ่อลูกเข้าประตูมา กุฉินก็พูดอย่างทนรอไม่ไหว
ถูกซุบเลี้ยงอยู่ในห้องใต้ดิน ไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน เวลาผ่านไป
หลายเดือนผิวของนางก็ขาวยิ่งกว่าเดิม ร่างกายก็อ้วนท้วมขึ้น ทว่าดวงตา
ไร้หัวใจนั้นกลับมีร่องรอยของอายุที่มากขึ้น มองดูแล้วราวกับหญิงแก่ที่
ผ่านประสบการณ์มานาน

วิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ย?

ได้ยินชื่อนี้แล้วหลิวเฟิงก็ตัวสั่น "เหตุใดพี่จึงพูดเช่นนั้น" นางหัวใจ
เต็นแรง มองกุฉินไม่วางตา

"คุณหนูใหญ่ฟังให้ดี" กุฉินบิดคิ้วไปไหว้พระแคว้นชื่อวีที่มู่ห้วนฉิวเป็น
คนปรุงแล้วยื่นไปได้จมูกหลิวเฟิงให้นางดม "นี่เป็นรูปแบบของตระกูลเว่ย!"
นางผ่อนลมหายใจ "บนโลกนี้นอกจากปรมาจารย์เว่ยก็ไม่มีใครสามารถ

เลียนกลืนจันทร์หอมได้ยอดเยี่ยมเช่นนี้อีกแล้ว แม้แต่ข้ายังดมไม่ออก ถ้าไม่ใช่เพราะจันทร์หอมของตระกูลเหยาในตอนนั้นไม่ได้อยู่ในมือ หลี่จวิน และพวกเราต้องขาดทุนย่อยยับ บนโลกนี้คงไม่มีใครเชื่อว่า จันทร์หอมในรูปนี้ทำเลียนกลืนออกมา!" เกรงว่าหลิวเฟิงสองพ่อลูกจะไม่เชื่อ กุฉินจึงพูดอีกว่า "แค่คนที่เฟิงเข้าสู่วงการปรุเครื่องหอมได้สองปี แม้นางจะเป็นคนมีความสามารถเพียงใดก็คงเลียนกลืนเครื่องหอมไม่เป็นแน่นอน!"

กระทั่งกุฉินที่อยู่ในวงการมาสิบกว่าปีก็ยังไม่เคยเลียนกลืนที่ดีได้สักอย่าง แล้วไปชั่วที่เดิมเป็นเพียงคนงานที่ดมกลิ่นไม่เป็นเลยด้วยซ้ำ ในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงสองปีจะประสบความสำเร็จเช่นนี้ได้อย่างไร

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณ กุฉินจึงพูดต่อไปว่า "ตอนแรกโบสนหอมกับรูปเขียวของนางก็มีรูปแบบของตระกูลเว่ยเช่นกัน ข้าเคยสงสัยว่าตำราวิชาปรุเครื่องหอมตระกูลเว่ยอาจจะตกอยู่ในมือนาง แต่น่าเสียดายที่ถูกลงแก๊งทำเป็นโง่หลอกลวงเสียได้!" เมื่อคิดได้ว่าเคยจะฆ่ามู่หวนชิวหลายครั้ง แต่มู่หวนชิวก็หลบเลี่ยงไปได้ กุฉินพลันรู้สึกเสียใจอย่างมาก

หากตอนนั้นไม่ถูกท่าทางโง่เขลาของนางหลอกลวง ไม้มัวมาห้วงหน้าพะวงหลังแล้วฆ่านางไปเสีย ตนเองจะตกอยู่ในสภาพเช่นวันนี้ได้อย่างไร พุดอยู่นานแต่กลับไม่ได้ยินเสียงตอบ กุฉินจึงซอ้นตาขึ้น เห็นสองพ่อลูกจ้องมองนางอยู่

"ที่ข้าพูดเป็นเรื่องจริง รูปใหว่พระนี้มีรูปแบบของตระกูลเว่ยจริงๆ" กุฉินจึงพูดเน้นย้ำ แล้วยื่นมือไปหยิบรูปขึ้นมาจุดในเตา "นายท่านคุณหนูใหญ่ พวกท่านลองดมดูสิ!"

หลิวเฟิงไม่รู้เรื่องเครื่องหอมเลย นางจึงไม่มีจุ่มกที่ดีเหมือนกุฉินจีที่สามารถดมอะไรก็แยกแยะออกมาได้ แต่ว่านางเชื่อคำพูดของกุฉินจนหมดใจ เมื่อครู่ที่ไม่พูดเพราะว่านางตกใจ ต่อให้ฝันก็คิดไม่ถึงว่าตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยที่นางเฝ้าค้นหาอย่างยากลำบากมาหลายปีจะตกไปอยู่ในมือผู้หญิงหัวนชีวิตได้!

ใช่แล้ว ต้องอยู่ในมือนางแน่นอน

ไม่เช่นนั้นเวลานั้นๆ เพียงสองปีนางไม่มีทางประสบความสำเร็จจนน่าตกใจเช่นนี้ได้แน่!

เมื่อตั้งสติคืนมาแล้ว หลิวเฟิงจึงกุมมือหลิวอู่เต๋อ "พี่พูดถูก ตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยอยู่ในมือนางแน่นอน นางก็คือลูกสาวของอัศวินนาบตี๋มู่...ผู้หญิงหัวนชีวิต!" หลิวเฟิงเสียงสั่น ในดวงตาส่องประกายวาววับราวกับภูตผียามค่ำคืน "อาเฟิงเคยได้ยินพี่สามพูดว่าไปชีวิตเริ่มแรกปรากฏตัวที่เมืองฝิงเฉิง ตอนนั้นนางยังเป็นแค่เด็กสาวเสื้อผ้าเก่าขาดอยู่เลย!"

เมืองฝิงเฉิงอยู่ใกล้กับเขาไหวอินที่ลือกันว่าผู้หญิงหัวนชีวิตหายตัวไปมากที่สุด นางคงหลบหนีมุ่งไปทีนั้นคนเดียวอย่างแน่นอน!

"อาเฟิงพูดไม่ผิด!" หลิวอู่เต๋อพยักหน้า "น้อยครั้งนักที่นางจะออกมาพบหน้าผู้คน และนางก็จะคลุมหน้าด้วยผ้าดำผืนบางอยู่ตลอดเวลา คงเป็นเพราะกลัวคนอื่นจะจำได้ว่านางคือลูกสาวของอัศวินนาบตี๋มู่!"

"ข้าจะไปบอกพี่สาม!" หลิวเฟิงก้าวเท้าเดินออกไปทันที

จินตนาการถึงตอนที่หัวนอวีรู้ว่าผู้หญิงหัวนชีวิตเป็นลูกสาวของศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้แล้ว เขาจะต้องฆ่านางด้วยตนเองอย่างแน่นอน หลิวเฟิงพลันรู้สึกว้าวุ่นในกายเดือดพล่าน

นางเกลียดแค้นมู่หวันชิวมาก

ไม่เพียงเพราะอีกฝ่ายแย่งชิงคนในใจนางไป ยิ่งไปกว่านั้นในฐานะ
สองชะคราญแห่งวงการป룽เครื่องหอม มู่หวันชิวอยู่เหนือกว่านาง
ทุกอย่าง ที่มีมู่หวันชิว นางหลิวเฟิงก็มักจะอับแสง เป็นได้เพียงตัวประกอบ
ไปตลอดกาล!

"อาเฟิงซ้าก่อน" หลิวอู่เต๋อดึงตัวนางไว้

"ท่านพ่อ..."

เห็นดวงตาบวมแดงของนางคูนั่นแล้ว หลิวอู่เต๋อก็ถอนหายใจ
"อาเฟิงไม่ต้องใจร้อนเช่นนี้ ซ้าไปอีกหนึ่งวันไปชิวก็หนีไม่รอดเช่นกัน
พวกเราต้องคิดวางแผนระยะยาวเสียก่อน" ในเมื่อรู้ความลับยิ่งใหญ่แล้ว
เขาก็ต้องเตรียมแผนให้ดี เพื่อเป็นการรับรองว่าจะโจมตีเข้าเป้าในครั้งเดียว

คิดแล้วก็ถูก หลิวเฟิงจึงพยักหน้า

สองแค้นแดงเรื่อราวดอกมันถั่วหัวแว้งบาน นางทั้งสติเสและงดงาม
มีฐานะเป็นลูกสาวขุนนางต้องโทษยังกล้าประมาทเช่นนี้อีก
คราวนี้มู่หวันชิวจะต้องตายแน่นอน!

ห่วนอวีเดินกลับจนผู้บัญชาการด้วยสภาพมึนต่างจากศพตายซาก
เขายังไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ตนเองเฟิงได้ยินมาเมื่อครู่

เป็นไปได้อย่างไร...

คนที่เขาเห็นเป็นบิดาบังเกิดเกล้ามาลึบกว่าปีกลับเป็นคนร้าย
ตัวจริงที่ทำให้เขาบ้านแตกสาแหรกขาด ลึบกว่าปีมานี้เขากลับนับถือใจ
เป็นพ่อ!

สิ่งนี้จะให้เขาจับได้อย่างไร

เพียงคิดว่าต้องฆ่าหลิ่วคู่ต่อและหลิ่วเฟิงกับมือ หัวใจหรววนอวี้ก็เจ็บราวถูกมีดกรีด ความสัมพันธ์ในการเลี้ยงดูมาสิบกว่าปีทำให้รู้สึกกับพวกเขาแตกต่างจากครอบครัวจริงๆ ของตนเอง พวกเขาสำคัญแตกต่างจากเลือดในกาย แล้วจะให้เขาลงมือได้อย่างไร

แต่หากไม่แก้แค้นให้บิดาแล้วจะให้เขาไปพบท่านพ่อท่านแม่ในปรโลกได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้นหลิ่วคู่ต่อก็คิดจะลงมือกับเขาแล้ว

"ได้ทำเป็นอะไรหรือขอรับ" เห็นหรววนอวี้สีหน้าซีดขาว องครักษ์เฝ้าประตูจึงถามอย่างไม่สบายใจ

"ถ้ามีคนมาพบข้า บอกว่าข้าไม่อยู่ในจวน" พุดจบหรววนอวี้ก็วิ่งตรงไปที่เรือนด้านหลัง

"เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่ใช่เรื่องจริง ล้วนไม่ใช่เรื่องจริง..." ปากพุดพึมพำ ขณะที่หรววนอวีนอนนิ่งอยู่บนเตียง "เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความฝัน พຽງนี้พอตื่นขึ้นมาทุกอย่างก็คงกลับสู่สภาพเดิม"

หรววนอวี้บังคับตนเองให้หลับตาลง เขาสะลึมสะลือไม่รู้เข้าสู่อห้วงแห่งความฝันตั้งแต่เมื่อใด

ในคืนนี้เขาฝันมากมาย

เดี๋ยวมองเห็นเขาอีกคนหนึ่งเป็นแม่ทัพกุยเต๋อ มีประกายเจิดจรัสดูน่าเกรงขามอย่างมาก

เดี๋ยวก็เห็นหมู่บ้านซีวี่มีหญิงผู้เต็มร่าง 'ซานหลาง...ซานหลาง...'

นางเรียกเขาไม่หยุด กำลังกอดรัดอยู่กับเขาอีกคนหนึ่งโน่นในฝัน ในดวงตานั้นเต็มไปด้วยความรักลึกซึ้ง ภาพของนางทำให้หรรณอวิ้ปวดใจ แต่ว่าเขาอีกคนหนึ่งกลับจ้องนางอย่างเย็นชา ท่าทางหยาบคาย ไร้ความรู้สึก

หลังจากร่วมรักกันมู่หวั่นชีวิตก็นอนหลับสนิท เขาอีกคนหนึ่งกลับตื่นขึ้นมา มองดูสาวงามที่หลับสนิทอยู่ข้างกายด้วยสายตาดุร้าย ทันทันนั้นเขาอีกคนหนึ่งก็ยื่นมือไปชักกระบี่ลงมาจากหัวเตียง

'อย่า...!' มองดูเขาอีกคนหนึ่งตวัดกระบี่จะแทงคอมู่หวั่นชีวิตแล้วหรรณอวิ้ก็ร้องเสียงหลง เขาระจอนเข้าไปจึงพบว่าระหว่างพวกเขาถูกกันด้วยกำแพงที่ไร้รูปไม่ว่าเขาจะตะโกนเรียกอย่างไร เขาอีกคนก็มองไม่เห็นฟังไม่ได้ยิน

'ขอร้องเจ้าละ อย่าทำเช่นนี้กับอาชีว!' เขาได้แต่พูดพึมพำ หลับตาลงอย่างไร้เรี่ยวแรง ผ่านไปครู่ใหญ่เขาค็งลิ้มตาขึ้นซ้ำๆ เห็นกระบี่เล่มนั้นหยุดอยู่ที่คอมู่หวั่นชีวิตมาพักใหญ่ เขาอีกคนหนึ่งจึงเก็บกระบี่อย่างซ้าๆ ถอนหายใจยาวแล้วลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าอย่างรีบร้อย ก่อนจะผลักประตูเดินออกไป

หรรณอวิ้ก้าวเท้าไล่ตามออกไปขวางตรงหน้าเขาแล้วตะโกนว่า 'อาชีวมีความรักลึกซึ้งต่อเจ้า เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนี้กับนาง!'

ราวกับมองไม่เห็นเขา เขาอีกคนหนึ่งจึงเดินหน้าเคียดมาหา แล้วทะลุผ่านตัวหรรณอวิ้ไปอย่างซ้าๆ ก้าวที่ละก้าวออกจากเรือนไป

หรรณอวิ้ยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น ทันทันนั้นก็หมุนตัวกลับ ยื่นมือคว้าไปข้างหน้า แต่เบื้องหน้ากลับว่างเปล่า เขาเหมือนรู้สึกตัวขึ้นมา 'นี่มันเกิดอะไรขึ้น' หรรณอวิ้พูดพึมพำกับตนเอง คิดถึงมู่หวั่นชีวิตที่อยู่ในห้องเขาก็

หมุนตัวเดินกลับเข้าไปอีกครั้ง

ผู้หญิงในความฝันยังคงพอใจอยู่ในห้องอารมณ์อันแสนหวาน 'อาซิว!' เห็นผู้หญิงตัวลึมหาดูขึ้น หร่วนอวีจึงเรียกนางอย่างตกใจ 'เจ้าตื่นแล้วหรือ' แล้วยื่นมือไปซ้ำๆ

แต่ไม่ว่าเขาจะเรียกอย่างไร ผู้หญิงตัวลึมหาดูเหมือนจะมองไม่เห็นเขา นางยื่นมือลูบคางข้างกาย

'ซานหลาง!' เพียงพบว่าข้างกายว่างเปล่า นางก็เรียกอย่างตกใจ กลัวอีกครั้ง

หาไปทั่วทุกห้องแล้วก็ไม่เห็นเงาของเขาอีกคนหนึ่ง ผู้หญิงตัวลึมหาดูคงบนพื้นอย่างไร้เสียง สองมือปิดหน้าแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น 'ซานหลาง อาซิวทำผิดอะไรอีกแล้ว เหตุใดท่านจึงจากไปโดยไม่พูดอะไรเลย'

มองดูร่างที่สิ้นเท่านั้นแล้วหร่วนอวีก็รู้สึกเหมือนเลือดหยุดอยู่ในหัวใจ เขาตะโกนไปทางผู้หญิงตัวลึมหาดูแล้วรอบแล้ว 'อาซิว! เจ้าไม่ผิดอะไร เขามันเป็นเดรัจฉาน!'

หร่วนอวียังคงอยู่ในห้องเดิม แต่ชั่วพริบตาก็เปลี่ยนไปเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง

ภายใต้สายตาของทุกคน ผู้หญิงตัวลึมหาดูกระभीมองดูเขาอีกคนหนึ่ง ที่สาวใช้เพิ่งแต่งตัวให้อย่างเรียบร้อยด้วยสายตาที่สิ้นหวัง 'อาซิวรู้ว่า 'ไม่คู่ควรกับท่านแม่ทัพ ซึ่งอาซิวก็ไม่กล้าขอฐานะ' ไม่กล้าขอความร่ำรวย ไม่กล้าขออะไรเลย หวังเพียงสามารถเฝ้าอยู่ข้างท่านแม่ทัพอย่างเงียบๆ หวังว่าตอนที่ท่านว่างจะคิดถึงบ้าง มาหาอาซิวบ้างก็พอ หัวใจรักนี้สวรรค์เป็นพยานได้ เหตุใดท่านแม่ทัพจึงใจร้ายเช่นนั้น!'

ฟังคำถามที่เศร้าสลดและสิ้นหวังนี้แล้ว หรวนอนวีก็เบือนหน้าหนี เห็นเพียงเขาคือคนหนึ่งพูดเสียงเย็นชา 'ลูกสาวอัครเสนาบดีเลว นางโฉมในหอศนิกา คู่ควรแล้วหรือ!'

จากนั้นหรวนอนวีก็ได้ยินมูห้วนซิวหัวเราะเสียงประหลาดราวปีศาจ 'ชาตินี้รักนี้ อาชีวะรักจนมิอาจรักได้แล้ว หากมีชาติหน้า อาชีวะจะไม่ขอรักใคร่อีก!'

"อาชีวะ ออย่า!" เห็นเลือดแดงพุ่งออกจากลำคอของมูห้วนซิว หรวนอนวีก็รู้สึกว้าวใจของเขาหยุดเดินไปด้วย เขาลุกพรวดขึ้นนั่ง ก่อนจะพบว่าท้องฟ้าสว่างแล้ว เขาอนอนฝันตลอดทั้งคืน ร่างเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ

นั่งอยู่ครู่ใหญ่ เขาก็ยังมีความรู้สึกเหมือนไม่ใช่ความจริง "เป็นไปได้อย่างไร" เขาหยิกตนเองอย่างแรงทีหนึ่ง ความเจ็บส่งผ่านมาจากแขน ทำให้เขารู้ชัดว่าตนเองตื่นแล้ว เขาส่ายหน้าอย่างแรง "ในเมื่อเป็นความฝัน เหตุใดข้าจึงจำได้ชัดเจนนั่น" เขาถึงขั้นยังจำได้ถึงช่วงเวลาที่เขาปาดคอตนเอง และความเจ็บปวดในดวงตาของเขาคือคนอื่นในฝัน

"ข้าคนนั้นเหตุใดจึงโหดร้ายเช่นนั้น เหตุใดจึงทำกับอาชีวะที่ยึดมั่นในรักเช่นนั้น"

กำลังคิดจนเหม่อ เสียงเคาะประตูก็ดังลอยมา

หรวนอนวีตะโกนพูด "เข้ามา"

สาวใช้คนหนึ่งเข้ามาแจ้งว่า "แม่นางหลิวมาแล้วเจ้าค่ะ"

อาเฟิง?

หรวนอนวีตะลึงไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ถึงคำพูดที่แอบได้ยินมาเมื่อวาน เขาจึงเอ่ยปากพูดว่า "บอกว่าข้าไม่อยู่"

สาวใช้รับคำ กำลังจะออกไปก็ถูกหรววนอวีเรียกรั้งเอาไว้ "ช้าก่อน..."
เขาคิดสักครู่ "ให้นางรอสักครู่" แล้วลุกขึ้นกระโดดลงพื้น

"พี่สาม" เห็นหรววนอวีสวมเสื้อเนื้อบางออกมาต้อนรับ หลิวเฟิงก็รู้สึก
ตกใจ หน้านางขึ้นสีแดงเรื่อ

หรววนอวีเป็นคนทีล่ำรวมมาแต่ไหนแต่ไร แม้จะอยู่ในห้องพักก็น้อย
ครั้งนักที่เขาจะสวมเสื้อเนื้อบางมาพบแขก เขาสวมชุดไม่เรียบร้อยออกมา
เช่นนี้คงจะเพราะเพิ่งตื่นนอนจึงไม่ทันสวมเสื้อผ้า และคิดถึงนางเป็นพิเศษ
จึงรีบร้อนออกมาแน่นอน

อย่างไรเสียพวกเขาก็ไม่ได้พบหน้ากันหลายวัน

นางมาพบเขาเอง เชื่อว่าเขาคงจะตื่นเต้นมากแน่

"อาเฟิงมาแล้วหรือ..." หรววนอวีพูดด้วยเสียงอ่อนหวานที่น้อยนักจะ
ได้ยิน "เมื่อคืนนอนดึก ข้าเลยเพิ่งตื่น ทำให้อาเฟิงต้องรอแล้ว" พูดพลาง
เขาก็เห็นหลิวเฟิงสวมเสื้อก็สีแดงลายโบตัน นอกจากทรงผมบนศีรษะที่
ไม่ใช่เป็นแบบหญิงที่แต่งงานแล้ว นอกนั้นแทบจะเหมือนกับนางที่อยู่ไม่
ฝันทุกอย่าง

พอคิดถึงในฝันที่นางกับตัวเขาอีกคนบีบให้มู่วันทิวต้องตายแล้ว
หัวใจหรววนอวีก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้า
กลับดูอ่อนโยนมากยิ่งขึ้น

เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนนี้ แล้วคิดถึงท่านพ่อที่บีบบังคับให้ไปจากเขา
หลิวเฟิงก็รู้สึกปวดใจ นางฝันยิ้ม "พี่สามยุ่งอะไรอยู่หรือ ดึกตื่นถึงไม่
ยอมนอน"

ในความทรงจำหรววนอวีเป็นคนไข้ที่เข้มงวดคนหนึ่ง ไม่ว่าจะกลางคืนจะนอนดึกเพียงใดเขาก็จะตื่นมาตามเวลาเสมอ

"คิดถึงอาเฟิ่งของข้า" หรววนอวีมองนางด้วยรอยยิ้ม

หลิวเฟิงหน้าแดงก่ำ "พี่สามแกล้งเข้าอาเฟิ่งหรือ เดี่ยวอาเฟิ่งก็ไม่มาหาพี่อีกแล้วหรือ" นางพูดพลางร้องถามอย่างสงสัย "เข้าๆ อย่างนี้พี่สามใช้เครื่องหอมอะไรหรือ เหตุใดจึงหอมเช่นนั้น"

หรววนอวีสีหน้าเปลี่ยนไป เขาไม่ได้ตอบคำถาม แต่เปลี่ยนมาถามว่า "อาเฟิ่งมาเข้าเช่นนี้มีภรรยาหรือ"

นี่ถึงสาเหตุที่มาได้เช่นกัน หลิวเฟิงจึงพยักหน้า "อาเฟิ่งสืบเจอที่อยู่ของตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยแล้ว"

"อะไรนะ!" หรววนอวีตืดตัวขึ้นมานั่งตัวตรงทันที

"ตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยตกมาอยู่ในมือปรมาจารย์ไป นางก็คือลูกสาวของอัครเสนาบดีมู่ที่ลือกันว่าตายไปนานแล้ว... มู่หวันชิว" หลิวเฟิงเล่าการใคร่ครวญของกุฉินออกมาหนึ่งรอบ ก่อนจะมองหรววนอวีด้วยท่าทางสดใส "นางคือลูกสาวศัตรูของพี่สาม..." เสียงนั้นชะงักไป หลิวเฟิงมองหรววนอวีไม่วางตา

นางเชื่อว่าคำพูดด้านหลังไม่ต้องให้นางพูด หรววนอวีก็จะช่วยนางฆ่ามู่หวันชิวแน่นอน

อาชิวเป็นลูกสาวอัครเสนาบดีมู่ที่หายตัวไปหรือ

'ลูกสาวอัครเสนาบดีแล้ว นางโถมในหอคณิกา คู่ควรแล้วหรือ!'

เพียงพริบตาหรววนอวีก็นึกถึงภาพฝันที่เขาผู้ไร้หัวใจคนนั้นด่ามู่หวันชิวว่าเป็นลูกสาวอัครเสนาบดีแล้ว หรือนั่นจะมีใช่ความฝัน...

แล้วเหตุใดข้าคนนั้นจึงพูดว่านางเป็นนางโลมในหอศกนิภา

ทันใดนั้นหรววนอวีก็นึกถึงครั้งแรกที่ได้พบผู้หญิงตัวตรงถนนในปีนั้น แม้เขาจะไม่เห็นใบหน้าของนาง แต่ความแค้นล้นฟ้านั้นก็ทำให้เขาหันหน้ากลับไปทันที ก่อนจะเห็นเงาร่างนั้นหายลับไปในฝูงชน...

หรววนอวีหน้าซีดขาวขึ้นมาอย่างช้าๆ

"พี่สามเป็นอะไรไป" เห็นหรววนอวีหน้าซีดขาวอยู่นานโดยไม่พูดจา หลิวเฟิงจึงยื่นมือไปกุมมือเขาเอาไว้

แม้หรววนอวีอยากจะสะบัดออกเพียงใด ทว่าสมองที่ตื่นตัวชัดเจนขึ้นนั้นทำให้เขาเปลี่ยนมากุมมือของหลิวเฟิงไว้ แล้วดึงนางเข้ามาในอ้อมกอด "อาเฟิงพูดเช่นนี้ข้าก็นึกขึ้นได้พอดี ตอนที่ปรมาจารย์ไปปรากฏตัวครั้งแรกที่เมืองฝิงเฉิงนางสวมเสื้อผ้าเก่าขาด ข้าจะส่งคนไปตรวจสอบที่เมืองฝิงเฉิง เพื่อว่าจะสามารถตรวจสอบได้ว่านางร่อนเร่มาจากที่ใดก่อนจะเข้ามาในเมืองฝิงเฉิง"

"เรื่องนี้ยังต้องตรวจสอบอีกหรือ" หลิวเฟิงพยักหน้าอย่างมั่นใจ "นางก็คือลูกสาวอัครเสนาบดีมู่! ตำราวิชาปฐมเครื่องหอมตระกูลเว่ยต้องอยู่ในมือนางแน่นอน! พี่รองเคยบอกมาก่อนอัครเสนาบดีมู่จะได้รับโทษนั้นได้เท่าจั่วก็เคยไปที่จวนอัครเสนาบดีมู่บ่อยครั้งมิใช่หรือ เขาต้องรู้จักนางแน่ พี่สามลองไปพบได้เท่าจั่วดู ให้เขาช่วยยืนยัน ท่านกับได้เท่าจั่วจะได้ไปจับตัวนางพร้อมกันเสียเลย" เห็นหรววนอวีหน้าซีดลงทุกที หลิวเฟิงก็เกิดความอิจฉาขึ้นมาอย่างมาก "พี่สามฆ่านางไม่ลงใช่หรือไม่" แล้วพูดอย่างเศร้าสลดว่า "ถูกความงามของนางทำให้หลงใหล แม้แต่หนี่แค้น พี่สามก็จะไม่เอาคืนแล้วหรือ!"

แม้แต่หนี้แค้นพี่สามก็จะไม่เอาคืนแล้วหรือ!...

เสียงแหลมเล็กกราวกับผีร้ายดังสะท้อนอยู่ในหูห้วนอวีรอบแล้วรอบเล่า ทำให้เขาจำได้อย่างชัดเจนถึงคำพูดนี้ของหลิวเฟิงในความฝัน เมื่อคืนที่บีบให้เขาอีกคนทำร้ายมู่หวังฉิว มีช่วงขณะหนึ่งที่เขาอยากจะขัดหลิวเฟิงในฝ่ามือเดียว

โคจรพลังอยู่หลายรอบ กว่าที่ห้วนอวีจะสะกดความฉุนเฉียวในใจนั้นเอาไว้ได้

เขากอดหลิวเฟิงไว้แน่นทำให้ร่างนั้นสั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่ ก่อนจะโน้มตัวลงแล้วพึมพำข้างหูนาง "หลายปีมาแล้ว ข้ากลับไม่รู้เลยว่านางเป็นลูกสาวศัตรูของข้า เพื่อนางแล้วข้าถึงกับเย็นชาต่ออาเฟิง ข้าสมควรตายนัก ทำให้อาเฟิงต้องเจ็บช้ำน้ำใจแล้ว"

มู่หวังฉิวมาเมืองต้าเยี่ยแค่สองปี นานหลายปีเสียที่ใด

แต่เพราะถูกคำพูดประโยคหลังทำให้ยินดี หลิวเฟิงจึงไม่สังเกตเห็นคำพูดผิดปกติของห้วนอวี หลายปีมานี้ทุกครั้งที่ถูกถึงความแค้นของวงศ์ตระกูล นางก็จะเห็นความมุ่งมั่นอันบ้าคลั่งในดวงตาห้วนอวี ในใจก็แอบคิดว่าที่แท้เขาถูกฐานะของนางปีศาจนั้นทำให้ตกใจ ข้าคิดว่าเขาไม่เชื่อข้า คิดว่าข้าใส่ร้ายนางเสียอีก หลิวเฟิงดมกลิ่นหอมภายในห้อง กอปรกับลมหายใจอุ่นชื้นของห้วนอวีที่รดผ่านต้นคอ นางรู้สึกร้อนไปทั่วตัว บิดตัวแล้วส่งเสียงพึมพำ "ขอเพียงพี่สามชอบก็พอ อาเฟิงจะเจ็บช้ำน้ำใจได้อย่างไร น่าเสียดาย พี่สามมีความรักลึกซึ้งต่อนาง แต่นางกลับ..."

"อาเฟิง..." ไม่รอให้หลิวเฟิงพูดจบ ห้วนอวีพลันเรียกนางเสียงเบา แล้วจุมพิตต้นคอขาวนวลของนาง

หลิวเฟิงซาไปทั้งร่าง ส่งเสียงครางออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ลืมคำพูด
ยุยงที่วนอยู่ตรงปลายลิ้นซึ่งจะให้หรววนอวี้อำมุ่นวันชีวิตไปเลย "พีสาม..."
นางครางชื่อแล้วโถมตัวเข้าหา

หรววนอวี้อำรามเสียงเข้ม กระซากเลือดของหลิวเฟิงออก เผยให้
เห็นผิวขาวนวล เนินอกทั้งคู่ปรากฏแก่สายตา ภายใต้การหยอกเย้าของ
หรววนอวี้อุ่มโตสีแดงเข้มบนยอดเนินก็ชูชันขึ้น ก่อนจะถูกหรววนอวี้อั้ปาก
ครอบครองแล้วดูดดึงอย่างแรง

ความเร้าร้อนอันน่าหลงใหลนี้ทำให้เลือดลมพลุ่งพล่านผสานด้วย
เสียงครางของหลิวเฟิงกระจายไปทั่วห้อง

"พีสาม...อย่า..." รั้ปรั้ว่ามือของหรววนอวี้อำรวจไปยังส่วนที่อยู่
กลางลำตัวของนาง หลิวเฟิงก็สะดุ้ง เอ่ยปากเรียกทันที นางเองก็ได้สติ
มากขึ้นแล้ว

เมื่อก่อนก็เคยคลอเคลียกับหรววนอวี้อั้เช่นกัน แต่หรววนอวี้อั้ไม่เคย
แต่ต้องส่วนนั้นของนางมาก่อน

กายช่วงล่างเกิดความร้อนรุ่มและว่างเปล่าอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน
หลิวเฟิงอยากได้มากกว่านี้ แต่ด้วยสติอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ทำให้นาง
คิดถึงเรื่องที่ตนเองรั้ปากท่านพ่ออย่างชัดเจนว่า...จะแต่งงานกับพี่รอง
หลังเทา

เมื่อคิดว่าจะต้องแยกจากเขา กระทั่งกลายเป็นคนแปลกหน้ากัน
นับจากนี้ เพียงชั่วครู่ครุ้่น้ำตาของหลิวเฟิงก็ไหลพรากลงมา นางผลัดตัว
หรววนอวี้อั้ออกอย่างไร้เรียวแรง "พีสาม อย่า..."

ต่อให้หลังเทาจะชอบนางเพียงใด อีกฝ่ายก็คงไม่ยอมที่นางไม่บริสุทธิ์

ก่อนแต่งงานแน่นอน

ที่ผ่านมาพอเห็นน้ำตาของหลิวเฟิงแล้วหรววนอวีจะใจอ่อน ทว่าครั้งนี้เขากลับไม่เป็นเช่นนั้น มือหนึ่งหยอกเย้าส่วนที่อยู่กลางลำตัวของนาง ใบหน้าก็ก้มลงจูบแก้มนาง ครั้นจูบน้ำตาบนแก้มนางจนแห้งแล้ว ปากก็พูดว่า "อาเฟิง ก่อนหน้านั้นข้าเป็นคนผิด ข้าจะไปขออภัยกับพ่อบุญธรรม พวกเราแต่งงานกันเถอะ ภายหน้าข้าจะทำดีต่ออาเฟิงแน่นอน"

พูดถึงเรื่องการแต่งงาน หลิวเฟิงก็ตัวสั่นเทา

นับจากถูกจั่วเฟิงทำงานแต่งงานพังลงไปนั้น หรววนอวีก็ไม่ได้พูดถึงการแต่งงานอีกเลย เพราะความเคืองชุนหลิวอู่แต่จึ่งไม่เคยพูดถึงอีกเช่นกัน หลังจากที่ใจคิดจะทอดทิ้งหรววนอวีด้วยแล้ว หลิวอู่แต่ก็ยังไม่พูดอะไร ทำให้หลิวเฟิงเป็นทุกข์หนัก นางไม่ได้แอบส่งสัญญาณให้ท่านพ่อพูดถึงการแต่งงานใหม่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ทั้งยังรับหาหรือจัดการแต่งงานใหม่กับหรววนอวีด้วย แต่ว่าทุกครั้งก็พูดถึงล้วนถูกเขาพูดบายเบี่ยงหลบเลียงไป หลิวเฟิงจึงรู้สึกขึ้นมาเรื่อยๆ ว่าหรววนอวีไม่ต้องการแต่งงานครั้งนี้

ในใจเขาคิดถึงแต่ชื่อเสียงและความสามารถมากกว่านางกับมู่หวันชิว

ตอนนี้กลับได้ยินว่าเขาคิดจะแต่งงานกับนางในทันที อย่างไรก็ตามก็เป็นความปรารถนาของนางมาตั้งนานแล้ว ความตื่นเต็นของหลิวเฟิงแค่คิดก็รู้ได้ หากเป็นก่อนหน้านี้นางคงโผล่เข้าไปทั้งขบและกัดอย่างยินดี แต่พอคิดถึงว่าได้รับปากท่านพ่อแต่งงานกับพี่รองหลังเทาไปแล้ว ในตอนนี้ นางรู้สึกเพียงว่าหัวใจถูกทิ่มแทงจนเจ็บปวด รวากับถูกแทงด้วยลูกธนู

นับหมื่นดอก

"พี่สาม..." หลิวเฟิงทนไม่ไหว น้ำตาไหลราวสายฝน

"อาเฟิงอย่าร้องไห้ ก่อนหน้านี้ข้าถูกอาชีวะปิดบังตาจนทำให้
หมางเหมินกับอาเฟิง ต่อไปข้าจะดีต่ออาเฟิง" รวากับไม่เห็นความผิดปกติ
ของนาง หรววนอวี๋เพียงพุดกล่อมด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

หลิวเฟิงคิดว่า การหมัดอำนาจของชิงอ๋องทำให้หรววนอวี๋รู้ตัว
นางเข้าใจสถานการณ์ของเขาเป็นอย่างดี และรู้ว่าเขานึกเสียใจแล้วจริงๆ
แต่ว่านี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนางได้ตัดสินใจแต่งงานกับคนอื่นไปแล้ว
ฟังคำพุดคำจาแสนอ่อนหวานของเขาหลิวเฟิงก็ปวดใจ

"พี่สาม..." นางโหมเข้าไปในอ้อมอกของหรววนอวี๋ "พี่สามอย่าพุดอีกเลย
พี่สามจำไว้เพียงว่าคนที่อาเฟิงชอบคือพี่สาม คนที่อาเฟิงชอบที่สุดในชาติ
นี้ก็คือพี่สาม!"

"อาเฟิง..." หรววนอวี๋พิมพ์่า ไม่สนใจการขัดขืนของหลิวเฟิงอีก
เขากระชากกระดุมเสื้อของนาง เพียงไม่กี่ทีก็กระชากเสื้อของนางออก
จนหมด แล้วก้มหน้าลงพรมจูบไปที่ละชนิด มือหนึ่งยึดเอวนางเอาไว้
อีกมือหนึ่งใช้สองนิ้วสอดเข้าไปในก้นอันเร็นลับแล้วซึกเข้าออกอย่างแรง

เมื่อร่างไร้สิ่งใดปกปิด หลิวเฟิงก็รับรู้ถึงลมเย็นใต้ร่างในทันใด
นางร้องออกมาอย่างตกใจ "พี่สาม อย่า..." นางออกแรงขัดขืน แต่เพียง
ชั่วพริบตานางก็ถูกจุมพิตแนบแน่นของหรววนอวี๋สะกิดอารมณ์ให้หวั่นไหว
หลิวเฟิงรู้สึกเพียงว่านางหายใจไม่ออก ทั้งไม่อาจใคร่ครวญอะไรได้
ในสมองพลันว่างเปล่า

"อย่า...อย่า..." หลิวเฟิงพุดพิมพ์่าซ้ำๆ ไปอย่างไม่รู้ตัว กระทั่งนาง

เองก็ไม่รู้ว่าตนเองปฏิเสธอะไร ขณะที่ร่างกายส่วนล่างกลับบิดเร่าไม่หยุด ทั้งแ่นรับนิ้วมือหรรวนอวีที่ซึกเข้าออกเร็วขึ้นทุกที ทรวงอกนุ่มเสียดสีกับร่างของหรรวนอวี สองขาที่หนีบแน่นเปิดออกโดยไม่รู้ตัว ทำท่าทางราวกับปล่อยให้ท่านชื่นชมได้ตามใจ...

เห็นนางร่างระทวยไร้เรี่ยวแรง ทั้งเกิดอารมณ์ห้วนไหวเช่นนี้ หรรวนอวีจึงคู้มนางเดินไปที่เตียง

ใช้มือแยกสองขาขาวนวลของนาง มองดูกลางกลีบดอกสีชมพู นุ่มชื้นที่ถูกตนเองหยอกเข้าแล้วหรรวนอวีก็ลั้งใจ ความรู้สึกที่ถูกบ่มเพาะจากการเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กจนโตทำให้เขาทำไม่ลง แต่แล้วก็คิดถึงแผนของสองพ่อลูกที่มีต่อเขา คิดถึงเรื่องที่บิดาของนางเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ เขาก็หลับตาลงทันที กายที่อ่อนล้าออกแรงส่งแห่งร้อนของตนเองเข้าไปโดยไม่ลั้งเล...

ท่ามกลางเสียงร้องสุขสมปนเจ็บปวดของหลิวเฟิ่ง หรรวนอวีก็พลิกมือดับกำยานลุ่มหลงในเตากำยานที่จุดไปได้ครึ่งหนึ่ง ม่านมุ้งขยับโยกเสียงหายใจหอบดังไปทั่วห้อง เป็นเสียงครางของหลิวเฟิ่งที่ดังขึ้นทุกที...

เสียงหายใจหอบค่อยๆ หยุดลง ความรู้สึกล่องลอยราวกับวิญญูณ ค่อยๆ สลายลงไปทีละนิด

หลิวเฟิ่งได้สติคืนมาอย่างช้าๆ พบว่าตนเองกับหรรวนอวีเปลือยกายกอดกันอยู่ คิดถึงการร่วมรักเมื่อครู่ นางก็รู้สึกเหมือนนี่ไม่ใช่ความจริง "พี่สาม..." หลิวเฟิ่งเรียกเสียงเบา น้ำตาไหลลงมาอย่างห้ามไม่อยู่

เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กนางยอมปรารถนาในตัวเขามาตลอด แต่พอต้องมามอบร่างกายให้เขาไปเช่นนี้ หลิวเฟิ่งกลับรู้สึกผิดหวังอย่างมาก

ราวกับขาดอะไรไป นางมิใคร่จะพอใจนัก

แม้จะมีความชอบอยู่บ้าง แต่ที่มากกว่าคือความเจ็บปวด

ไ้ได้ยินเสียงร้องไห้ของหลิวเฟิงดังข้างหู ห้วนอวี้ก็เกิดความรำคาญใจขึ้นทันที เขาลืมตาขึ้นช้าๆ มองไปตรงยอดม่านเตียงด้วยสายตาเย็นชาว่างเปล่า ผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็พลิกตัว สายตาเย็นเยือกเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน เขาเช็ดน้ำตาให้หลิวเฟิงอย่างอดทน "อาเฟิงไม่ต้องกลัว ข้าจะไปขอร้องพอบุญธรรมให้พวกเราแต่งงานกันทันที"

เขาแอบหวังอยู่จริงๆ ในใจว่าอย่าให้หลิวเฟิงใจร้ายเหมือนบิดาเลย ความรักที่มีมานานหลายปี แม้จะเป็นลูกสาวของศัตรู เขาก็ยังทนไม่ได้ที่จะลงมือฆ่านาง

ใครจะรู้ว่าพอได้ยินคำว่า 'แต่งงาน' ความเจ็บปวดแทบขาดใจก็จู่โจมเข้ามาในหัวใจหลิวเฟิงทันที นางร้องไห้โฮออกมา

ห้วนอวี้ตัวเกร็งไป เขาดีดตัวลุกขึ้นนั่งแล้วถอนหายใจอย่างแรง ก่อนซ่อนตัวหลิวเฟิงขึ้นมากอดอีกครั้งพลางพูดปลอบเสียงเบา "หลายปีมานี้เพื่อรออาเฟิง ข้าไม่ได้ให้อุ่นที่เรือนหลังตั้งครรรค์เลย อายุข้าเองก็ไม่ค่อยแล้ว ที่จริงข้าก็ควรจะมีลูกได้แล้ว ท่านพ่อที่อยู่ในปรโลกหากได้รู้ว่าตระกูลห้วนมีคนสืบสกุลแล้วก็คงวางใจได้เสียที"

พูดถึงลูก ตรงหน้าห้วนอวี้ก็ปรากฏใบหน้าน่ารักของมู่ห้วนซิว หากกำหนดให้เขาต้องตายไปพร้อมมิ่งอ่องจริง สิ่งที่เขาปรารถนาที่สุดคือให้มู่ห้วนซิวมีลูกให้เขาสักคน ให้ตระกูลห้วนได้มีผู้สืบสกุลต่อไป

หากคนผู้นั้นไม่ใช่นาง เขายอมให้ตระกูลห้วนขาดผู้สืบสกุลเสียยิ่งดีกว่า แต่จะไม่ให้ลูกของหญิงอื่นได้ใช้แซ่ห้วนร่วมกับเขา

แต่ว่าเรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไร

เขาทำให้นางถูกฆ่าล้างตระกูล เขาทำให้นางกลายเป็นหญิงกำพร้า
เร่ร่อน เขาเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกับนางได้!

คิดถึงดวงตากล้าที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นคู่นั้น คิดถึงตนเอง
ที่นับถือใจเป็นพ่อมาหลายปี ถูกคนชুবเลี้ยงให้เป็นเช่นสุนัข ความ
เจ็บปวดก็วาดผ่านหัวใจของหรววนอวี หลังมือที่กุมมือหลิวเฟิงเอาไว้มี
เส้นเลือดเขียวปูดโปนขึ้นมา เขาต้องบังคับตนเองอย่างสุดกำลังถึงจะ
กดข่มเอาความแค้นเต็มอกนี้ลงไปได้และไม่ซัดฝ่ามือใส่ตัวหญิงสาวที่
ร้องให้อยู่ในอ้อมอกขณะนี้

ได้ยินคำว่า 'ลูก' เสียงร้องไห้ของหลิวเฟิงก็หยุดลง ทันใดนั้นนางก็
สะบัดตัวหลุดจากหรววนอวีแล้วพูดอย่างจริงจัง "ขอพี่สามดื่มยาห้ามครรภ์
ให้ข้าสักถ้วย"

เขาถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องตาย ขณะที่นางยังมีกิจการตระกูลหลิว
ให้รับช่วงต่อ นางจะตายไปก็บอingatพร้อมเขาไม่ได้ เสียความบริสุทธิ์ให้
เขาแล้ว แต่นางจะตั้งครรภ์ลูกของเขาไม่ได้เด็ดขาด!

คำพูดนี้ออกไป บรรยากาศในห้องก็เย็นเยือกทันที

"พี่สาม ข้า..." รู้สึกถึงกลิ่นอายน่ากลัวปะทะเข้ามา หลิวเฟิงก็ตัวสั่น

"อาเฟิงไม่อยากแต่งกับข้าแล้วหรือ" หรววนอวีพูดเสียงเย็นชา

หลิวเฟิงส่ายหน้าอย่างแรงแล้วร้องไห้โฮขึ้นมา

ทันใดนั้นหรววนอวีก็กระโดดลงพื้น "เปลี่ยนชุด!"

สิ้นเสียงพูดก็มีสาวใช้ยกน้ำเข้ามาเช็ดตัวและเปลี่ยนชุดให้หรววนอวี

หลิวเฟิงตกใจจึงรีบแทรกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่ม

นางฝันก็คิดไม่ถึงว่าหรววนอวีจะเรียกคนเข้ามาปรนนิบัติในตอนนี
ให้ร่างเปลือยเปล่าของนางปรากฏต่อหน้าบ่าว นางเป็นสตรีที่ยังไม่แต่งงาน
หากเรื่องนี้ถูกลือออกไป นางจะมองหน้าใครได้ แล้วจะแต่งงานกับใครได้

นางไม่เหมือนกับคนอื่น ในเมืองต้าเยียนนางเป็นคนที่มีชื่อเสียง
โด่งดัง นางจะปล่อยให้ชาวฉวนเรื่องการขึ้นเตียงกับผู้อื่นทั้งที่ยังไม่แต่งงาน
เช่นนี้ลือออกไปได้อย่างไร

เห็นสาวใช้สองคนปรนนิบัติหรววนอวีโดยไม่เสมือและไม่ไ้มอง
มาทางเตียงแม้แต่น้อย หลิวเฟิงก็สบายใจขึ้นมาได้บ้าง

ปล่อยให้สาวใช้แต่งตัวให้ตนเองเรียบร้อยแล้ว หรววนอวีก็ไม่ได้
หันหน้ามา เพียงก้าวเท้าเดินออกไป "ยกยามา" ก่อนออกจากประตู เขาก็
สั่งการเสียงเรียบ เสียงพูดเย็นเยือก ไม่อบอุ่นแม้แต่น้อย

หลิวเฟิงมองดูท่าที่เซื่องช้าของเขาไม่วางตา เห็นเขาก้าวข้าม
ธรณีประตูไปอย่างช้าๆ แต่ไม่ลังเล ทันใดนั้นนางก็ลงจากเตียง "พีสาม!"
นางตะโกนเรียกเขาใจแทบขาด "อาเฟิงไม่ใช่ไม่ยอมแต่งงานกับพีสาม
เลยนะ พีสามอย่าไป อาเฟิงไม่ได้อยากจะทำร้ายพีเช่นนี้!"

พีก้าวที่ไวซึ่งเยื่อใยนอกหน้าต่างค่อยๆ เดินไกลออกไป เพียงชั่วครู่
ก็มีบ่าวรับใช้อาวุโสยกยาน้ำสึดำถ้วยหนึ่งออกมา ก่อนจะยื่นมาตรงหน้า
หลิวเฟิงที่กำลังรำให้ "เซิญแม่ นางหลิวตีเมีย"

หรววนอวีเดินไปจนถึงลานบ้านจึงหายใจได้สะดวก

เขาคิดไม่ถึงเลยว่าหลิวเฟิงจะใจร้ายเช่นนี้

เสียตัวให้เขาแล้วนางก็ยังคงคิดจะแต่งงานกับหลิงเทาอีก ก่อนจะ
คิดถึงเรื่องที่น่างกับบิดาหวังจะเหยียบไปบนศพของเขาเพื่อป็นขึ้นเรือ

ขององคิรัชทายาทลำนั่น!

ในวันเวลานั้นไม่ถ้าวินาทีตนถูกความแค้นทรมาณจนแทบบ้า นั่น เขาเคยมีหัวใจเพียงคอยช่วยอยู่ข้างกาย หยอกเย้าให้เขาสบายใจ ร้องให้ ร่วมไปกับเขา ทว่าการปรากฏตัวของมู่หวันฉิวทำให้เขาเข้าใจอย่างชัดเจน ว่าสิ่งที่ตนเองรู้สึกต่อหัวใจเพียงมิใช่ความรัก เขาเห็นนางเป็นเพียงน้องสาว คนหนึ่ง ที่เขามีต่อนางคือความสนิทสนมอย่างสายเลือดพี่น้อง แต่ถึงแม้ จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ไม่เคยคิดจะทำผิดต่อนาง และไม่เคียดคิดว่หลังจาก แต่งงานกับมู่หวันฉิวแล้วจะให้อีกฝ่ายป็นขี้นบนหัวของนางได้

แม้เขาจะรู้ว่านางเป็นลูกสาวศัตรู แต่นอกจากความปวดใจแล้ว เขาก็ไม่เคยคิดจะทำเหมือนที่หัวใจอุ้ต่อพูดที่ว่าเขาจะทำร้ายนาง เขาคิด เพียงว่าหลังจากได้ความบริสุทธิ์ของนางแล้วก็จะเลี้ยงนางไว้วันเรือนหลัง เหมือนกับอนุคนอื่น ให้นางมีกินมีใช้โดยไม่ต้องกังวลไปชั่วชีวิต

แต่นางกลับใจร้ายเช่นนี้!

'ขอพี่สามตำบยาห้ามครรภ์ให้ข้าสักถ้วย'

คำพูดอย่างเด็ดขาดของหัวใจเพียงดั่งก้อนที่ข้างหุรอบแล้วรอบเล่า สะเทือนก้องอยู่ในหูหวันฉิว เขาทรงตัวไม่อยู่จนต้องเกาะต้นไม้เพื่อ ประคองตนเองให้ยืนมั่น หน้าเขาซีดขาวเหม่อมองดูเมฆที่ลอยอยู่บน ท้องฟ้า ภาพตรงหน้าดูสับสน

แม้แต่คนที่เคยเลี้ยงดูมาสิบกว่าปี หรือความรักที่มีมาแต่เด็ก ยังเปลี่ยนแปลงไปในพริบตา แล้วบนโลกนี้ยังมีอะไรที่เป็นเรื่องจริง ไม่เปลี่ยนแปลงอีกบ้าง

เพียงชั่วครู่เขาก็เกิดความเบื่อหน่ายโลกนี้ขึ้นมา

บนโลกนี้มีแต่ความหลอกลวง สกปรกโสมม สู้ถอยเข้าสู่ทางธรรม เสียดีกว่า

"ได้เท่า..." กำลังคิดจนเหม่อลอย องครักษ์เฝ้าประตูก็เข้ามารายงาน "ลือกันว่าปรมาจารย์ไปเป็นลูกสาวของมูซ้อครเสนาบดีกังฉิน ได้เท่าจู้จับนางเข้าคุกแล้วขอรับ!"

อะไรวะ

หรวนอวีตัวสั่น "แม่นางไปถูกจับแล้วหรือ"

"ขอรับ เพิ่งจะถูกจับ" องครักษ์พยักหน้า

ดีเหลือเกินนะหลิวอู๋เต๋อ!

หรวนอวีสีหน้าโกรธเกรี้ยว ใช้ให้หลิวเฟิงมาแจ้งข่าวก่อน ขณะเดียวกันหลิวอู๋เต๋อก็ยังกลัวว่าเขาจะใจไม่แข็งพอจะฆ่ามูห้วนซิว จึงได้ส่งคนไปสร้างข่าวลือและแจ้งเรื่องกับจู้เฟิง!

ทันใดนั้นเขาก็เข้าใจแผนร้ายของหลิวอู๋เต๋อ หรวนอวีหัวเราะเสียงเย็น แอบคิดในใจว่าพ่อบุญธรรม ท่านคิดว่าอาชีวะตายแล้วตระกูลหลิวก็จะอาศัยกุณินมาคุมวงการปรุงเครื่องหอมได้แล้วหรือ ในดวงตาเขาฉายความเหยียดหยาม ข้าไม่ให้ท่านทำสำเร็จหรอก!

"ได้เท่าจะไปที่ใดขอรับ" เห็นหรวนอวีก้าวเท้าไปโดยไม่พูดอะไร องครักษ์จึงเดินตามไปถาม

"แจ้งจางจวิน นำกำลังทหารไปล้อมคุกจวนเจ้าเมือง"

จางจวินเป็นผู้บัญชาการทหารท้องถิ่นของเมืองต้าเยี่ย ทั้งยังเป็นทหารกำลังสำคัญของหรวนอวี

เคลื่อนกำลังทหารไปล้อมคุกหรือ

ได้ทำของข้าจะทำอะไร
องค์กรก็ตกตะลึง กำลังจะถามอย่างละเอียดห้วนอวี้ก็ก้าวยาว
ออกไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623716.html>